

DOMOVINA

Izhaja vsaki petek v tednu. — Dopisi naj se izvolijo pošiljati uredništvu in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje 50 kr. temeljne pristojbine ter od vsake petit-vrste po 10 kr. za vsakokrat; za večje inserate, kakor tudi za mnogokratno inseriranje primerni popust. — Naročnina za celo leto 3 gld., pol leta 1 gld. 50 kr., za četrto leta 80 kr., katera naj se pošilja: Upravništvu „Domovine“ v Celji.

Knez Bismarck †.

Zatisnil je na večno oči mož, katerega so brojili njegovi rojaki — Prusi že v življenju med svoje polbogove, katerega spletkarij so se bali svoje dni skoraj vsi evropski narodi, kateri je znal za časa svoje mogočnosti voditi na diplomatični vrvi kralje in cesarje — bivši pruski državni kancelar umrl je v noči 30. julija t. l. v svojem gradu „Friedrichsruh“. Brezdvomno zgubil je z njim pruski narod velikana, kakšen se mu ne porodi morda nikoli več. Ne gledé na duševne razlike, primerjati bi smeli Bismarckovo osebo z zgodovinskim mogotcem Menčikov, Cavour, Gladstone in Thiers. Od navadnega pruskega plemiča, povspel se je Bismarck do knežje časti, bil je prvi državnik pruskega novega cesarstva, cesarjeva desna roka, v resnici pa tudi — glava, kajti vladalo se je, kakor je želel on. Le on ustanovil je prusko državo, le on ji narekoval notranje uredbe in zakone, vse drugo je bilo le orodje v njegovih rokah, ne izvzemši samega vladarja.

Kdor pa hoče značaj in bistvo tega moža spoznati, ne sme se zatekati k nemškim zgodovinarjem, ker ti vsi opisujejo ga kot neko nadzemsko prikazen.

Rodil se je Bismarck 1. aprila 1815. l. na malem pleminitaskem posestvu „Schönhausen“. Oče mu je bil ritmojster karabincev. Mladi Bismarck študiral je pravo, a dasi jako nadarjen, dovršil je študije le s težavo, vse pa zarad tega, ker je bil jako lahkoživ ter ljubil popivanje in dijaško rogoviljenje nad učne knjige.

Leta 1846. prišel je v deželni zbor. Do tega časa ni nikdo poznal v obširni javnosti bodočega samovlastnika, od tačas pa je plezal nevzdržema višje in višje. Njegovi govori v zbornici osupnili so vsakogar. Z neobičajno drznostjo in samozavestjo razkrival je svoje načrte za bodočnost Prusije, ki je še bila tačas v nekaki odvisni zvezi z Avstrijo. Strastno je napadal Avstrijo in

vse, kar se ni pokorilo njegovim idejam. Zahteval je odtrganje od Avstrije ter združenje nemških provinc pod skupnim pruskim vladarjem.

Ni pa užival pravega zaupanja pri rojakihrstnikih, smatrali so ga še vedno kot „divjega, lahkomisljenega dijaka“, ki jim hoče vsiliti le svoje prenapete sanjarije.

Več vpliva si je še le dobil, ko mu je bila poverjena l. 1851. služba diplomata. Kot tak bival je v Carigradu in v Parizu, začel z njemu mu lastno bistrovostjo snovati tajne diplomatične spletke.

Ni se bal več javno naglašati, da vidi v zveznih odnošajih zlo za Prusko, katero zlo treba bo prej ali slej z ognjem in mečem zdraviti.

Koliko je bilo baš njegovega sčuvanja, da se je unela vojska med Avstrijo in Italijo, ni več tajno, saj je privoščil vsikdar najgorše maščevanje naši državi, rekoč, da privoščiti Italiji ravno tako osloboditev od Avstrije, kakor privoščiti Nemčiji rešitev iz avstrijske nadvlade; odkršitev Italije da smatra za prvo stopnjo emancipacije Prusije in ostalih nemških provinc od avstrijskega dvoglavega orla.

Leta 1862. poklican je bil v ministerstvo, kjer je postal ministerski predsednik. Sedaj je že videl vse svoje skrivne želje in naklepe uresničene. Ni se več zadovoljeval z družitvijo Nemcev, skušal je tudi drugim vladarjem, ki imajo pod svojem žezlom razne narodnosti, vcepiti svoje nazore, rekoč: „Nagib, oduševati se za tuje narodnosti in narodnostne težnje na troške očetnjave, je pojav bolezni.“

Z vsem osebnim vplivom in izrabljajoč vse svoje diplomatične zveze kot ministerski predsednik, deloval je nervozno za sovraštvo med Prusi in Avstrijo ter dosegel konečno tudi res vrhunec svojih želj — osodepolno vojno l. 1866, kjer je izkrvavelo tisoče in tisoče avstrijskih podanikov pri Kraljevem Gradcu. Poprej pa je še znal Italijane pregovoriti, da bodo napovedali

Avstriji vojno pod pogojem, da zgrabi v teku treh mesecev tudi pruska vojna zavezništvo Avstrijo. Italija dobi naj v plačilo Venecijo, a tudi Francoze hotel si je zajamčiti, obljubeč jim deželo med Moselnom in Reno.

Toda krvi ni mu bilo še dovolj. Zapletel je potem samostojno prusko državo v vojno s Francijo, ki je trajala skoro nad leto dni, ter končala s pruskimi pridobitvami.

Po vojni z Avstrijo postal je kancler zveznih pruskih držav, od l. 1867 do 1871, a leta 1871. dosegel je svojo najvišjo čast in slavo: postal je državni kancelar ter bil povzdignjen v knežji stan, ter kot tak zapustil državno krmilo leta 1890. ter se odtegnil vsaki odločujoči javnosti v svoj grad „Friedrichsruh“, kjer je končal svoje burno življenje v starosti 83 let.

Motil bi se, kdor bi mislil, da je užival knez Bismarck tudi med svojimi ožjimi rojaki takoj v početku svoje politične velikosti tisto neomajno zaupanje in oboževanje, kakor so mu ga v poznejši dobi iskreno oboževali izvenpruski Nemci. Moža v njegovi silovitosti in brezobzirnosti smatrali so nekteri za prekucuha, brezverca, samopašnika itd. za kar ni imel v zbornici nikdar večine, nego vedno močno opozicijo, za kar so se izvršili nanj dvakrat smrtni napadi, in obakrat je bil zavratni napadalec človek, ki je zastopal velik sloj prebivalstva, kateri bi se bili radi rešili samodržca Bismarcka.

Le njegova železna volja, prodirljivi politični vpogled v bodočnost, vsestranska nadarjenost in mogočne diplomatične vezi pomagale so mu, da je uspešno kljuboval in tudi skoraj vse dosegel, česar se je lotil.

Kaka razlika med nedavno umrlim mu angleškim sovrstnikom Gladstoneom! Nikdo ne bo tajil, da je imel Gladstone vse izvanredne lastnosti rajnega Bismarcka, le vporabljal jih ni mogel v domačiji na isti obsežni način kakor Bismarck. Vse velike diplomatične sposobnosti

LISTEK.

Na gori sv. Uršule.

(Nejče.)

„Molče na planinci sedim,
Oziram se doli v nižave,
V veselji se rajskem topim,
V dolino pošiljam pozdrave.“

(Besede našel zapisane pri sv. Uršuli.)

Prelepa naša slovenska zemlja se sme ponášati z brezštevilnimi prirodnimi lepotami in tujec popotnik se čudi tú nad rodovitnimi, blagoslovljenimi poljanami in bohotnimi travniki, tam zopet nad bistrimi studenci in širokimi rekami, na drugih krajih občuduje strmé veličastna podzemeljska čudesa, tisočletne kapnike in druge naravne tvorbe, zdravilne kopeli, bele ceste, lične vasi, trgove in mesta, a na vsakem kraju, če tudi od svetovnega šumnega prometa ločenemu, pozdravljajo te mimogrede s hribov in visokih gôr bele cerkvice in te vabijo k sebi tje, kamor tako „kliče in miče in vabi srcé!“ „Res, visoka je gora, zares je hud klan'c“, a verni Slovenec tako rad obiše to ali ono goró, da s tega zvišenega mesta, kjer so naši predniki z velikim

trudom postavili hram božji temu ali onemu svetniku ali svetnici, daruje dolžno čast in hvalo Vsemogočnemu, da se priporoči dotičnemu svetniku ali svetnici, da pa tudi pozneje, ko je svojo pobožnost opravil, občuduje in pregleduje stvarjenje božje, „svoj dom“.

V Spodnještajarskej je v tem obziru — izvzemši Savinjske Solčavske planine in njih izrastke — najvišja gora 1700 metrov (natančneje 1696 m) visoka gora sv. Uršule na štajarsko-koroškej meji, katere tème diči prostorna, stara cerkev sv. Uršule, od tod tudi ime gore. Naj tedaj najprvo omenim nekaj o „začetku čudodelne podobe in romarske cerkve sv. Uršule na meji štajarske in koroške dežele“ po malej knjižici, katero je poklonil Martin Plešivčnik in katera je leta 1895. v D. Hribarjevi tiskarni v Celji izšla.

„Začetek cerkve sv. Uršule. (Po izpisih v Starem trgu najdenih listin). Veliko romarskih cerkev imamo po slovenski naši domovini. Med temi je zelo znamenita tudi cerkev sv. Uršule, ki stoji na 958 sežnjav visoki gori Plešivec ob meji štajarske in koroške dežele ter spada pod zarazborško in starotrško župnijo. Cerkev sv.

Uršule, katero obiskuje leto za letom neštevilno romarjev, zidana je bila v letih 1570 do 1614; poslednje leto dozidal se je namreč zvonik. Zidal jo je po naročilu ljubljanskega škofa zidarski mojster Janez Abudio Purgar. največ z darili dobrotnikov Florijana Plesivčnika in Vincencija Prevolnika. Ta dva moža sta bila tudi prva cerkvena ključarja, za njima pa njih sinova, Anton Plesivčnik in Jurij Prevolnik, katera sta to cerkveno službo opravljala do leta 1624. Poleg imenovanih dveh dobrotnikov, pripomogli so k zidanju z večjimi darili tudi Baltažar Navornik, Rudolf Šušernik ter Benedikt in Lambert Močilnik. Leta 1601. obiskali so cerkev sv. Uršule ljubljanski škof Tomaž (Hren-Chrön) na poti skozi Golštanjski trg (Gutenstein) v Dobrolo ves na Koroškem k novi maši svojega prijatelja Boštjana Keblna. Ko so si ogledali pomanjkljivo zidanje ter mnogo pripravljenega lesa in kamenja, poslali so takoj, vrnivši se v Ljubljano, omenjenega zidarskega mojstra Purgarja, kateri se je dela tudi čvrsto poprijel. Da se je zidanje tako hitro vršilo, pripomogla sta največ cerkvena ključarja, posebno Florjan Plesivčnik, podarivši med dobrotniki nabrano svoto 500 goldinarjev. Leta

imela sta več ali manj jednake, a različna sta si bila v značaju, različna v sredstvih. Dočim je bil Gladstone mož srca, prevladoval je pri Bismarcku le razum, volja in večkrat tudi strast. Gladstone zavzemal se je z vso močjo razven ožjih mu rojakov, razven očetnjave tudi za vesoljni zatirani svet, branil Irce, potegoval se za balkanske Slovane, med tem ko je imel Bismarck celo svoje življenje v mislih edino le Nemce in njih domovino; v balkanskem vprašanju deloval je baš nasprotno prvemu. Reči smemo, da je edino njegovo posredovanje pri berlinskem kongresu obranilo Carigrad, njemu se ima Turčija zahvaliti, da je še vedno v civilizirani Evropi.

Nikdo ne bo tajil, da je bil Bismarck izvanredna prikazen v našem stoletju, duševni orjak, kateremu se imajo Prusi zahvaliti za vse kar premorejo, a ves ostali svet vidi v njem vedno le mogočnega viteza, katerega so zbok njegovih velikanskih uspehov občudovali, nikdar pa spoštovali.

Knez Bismarck ni bil knez miru in sprave, nego knez sile in krvi.

Nemcem je ustvaril mogočno zvezno državo pod lastnim cesarjem, toda kakor so bile vse te države več ali manj prisiljene pokoriti se njegovim volji ter se podvreči njegovemu skupnemu brezpogojnemu vladarju, tako se še sedaj v tej prisiljeni reči pokazuje nesoglasje in nezadovoljnost. Morda ga je to že v življenju skelelo, naj bi ne vznemirjalo njegove duše enkrat dejstvo, da se je zopet razbilo vse, za kar je žrtvoval celo svoje dolgo, burno življenje.

Kako dolgo še?

Nemška obstrukcija je onemogočila nadaljno delovanje v avstrijskem parlamentu, in ker so to politično rogoviljenje ljudij dvomljive vrednosti — kakor sta baš Wolf in Schönerer, — odobraval tudi nekateri enakovredni elementi v Nemčiji, je ta politična druhal zdaj pijana samega veselja nad uspehi, in sama ne ve več, kaj naj bi počela še naprej, da bi to divjanje imelo več učinka!

Da so v prvi vrsti obžalovanja vredni volilci, tisti nemški volilci, ki počasté s svojim zaupanjem take zakotne elemente — je naravno, pa „kakšen les, takšen klin,“ — „gliha vkup štrih“, — zatorej se tem nemškim volilcem ni prav nič čuditi. Nerazsodna mora gotovo biti ta masa, ki se je prej kot ne vsled pritiska dala preslepiti, da je dala svoje glasove ljudem, ki avstrijskemu nemštvu ne bodo Bog vé kaj koristili, Nemcem-volilcem in drugim ljudem pa obilo škodovali! To je jasno kot beli dan! — Vlada si pomaga s § 14, toda uporablja ga zdaj le za državne interese, vse drugo naj čaka! Tako si menda misli. Zarad divje tolpe v parlamentu padla je vlada v onemoglost, pa si ne more pomagati z drugim nego s tistimi „kroglicami“, ki jej jih daje § 14, od katere pa slovanski narodi avstrijski nemajo prav nobene koristi; in to ne na narodnem gospodarskem, ne na političnem polju, dasiravno so njihovi in-

teresi desetkrat več vredni in nujnejše pomoči potrebni, nego avstrijskega nemštva in njegovih par lačnih kriminalnih vitezov in volkov!

Na avstrijskem jugu so uprav državni interesi pred italijanstvom v nevarnosti in tiho gibanje in prikrito ruvanje tam doli ni za poštenega Avstrijca prav nič zanimivo. Ali avstrijska vlada in diplomati, ki jo na Dunaji vodijo, so slepi, ki nimajo nikake sposobnosti za politično vodstvo, in si dajo trositi pesek v oči, kadar bi imeli vzeti v roke pasji bič ter pretepsti ali pa pozapreti druhal tam doli ob Adriji.

Potem pa se naj kdo čudi, če država ne uživa ne na znotraj ne na zunaj nikacega ugleda, in če že vsak nemškutarski belosrajčnik kriči po ulici „Heil Alldeutschland!“ — „Viva Italia!“ tu, „Deutschland über Alles“ tam, na Dunaji pa čepé diplomati za vrati, kot nagci, katere je ravnokar kdo z mrzlo cunjjo opletal! Če je obstoj države odvisen od take babje diplomacije, potem je pač boljše, da si Slovani sami pomagamo s svojimi milijoni, ki jih štejemo po številu prebivalcev, in da pokažemo nekoliko praktičnega pouka tistim duhovom, ki imajo državne vajeti v rokah, ki pa dirigirajo voz v — smradljivo gnojnico.

Praša se zdaj le: Kako dolgo bo ta politični cirkus še deloval, in kedaj bo konec izdajskim produkcijam in fanfaronadam glumcev Wolf in Schönerer, zarad katerih je država vrgla letos in lani že nad pol milijona v vodo. Ali niso vsi drugi avstrijski narodi skup toliko vredni kakor par sestranih nemških kričačev, katerim se niti vlada ne upre s potrebno energijo?! Li ni mar to škandal za Avstrijo, da ji diktirajo premirje ljudje, ki ne reprezentujejo v navadnem življenju drugega nego — plačane kričače?! Morda se pa vlada počasi vendar začne sramovati svoje — nagote! Čas bi bil!

Celjske novice.

(Odlikovanje.) Presvitli cesar odlikoval je kanonika, dekana in župnika zlatomašnika č. g. Karol Gajseka na Dobrni, z zlatim križcem s krono.

(Veliko pevsko slavnost) ob priliki blagoslovljenja društvene zastave priredi „Celjsko pevsko društvo“ v zvezi s „Slov. pevskim društvom iz Ptuj“ dne 13, 14 in 15. avgusta t. l. Mestni magistrat prepovedal je obhod z razvitimi zastavami po mestu. Društvo storilo bode potrebne korake pri drugih oblastvih, da se ta prepoved prekliche, ker so slavnosti v proslavo 50letnice vladanja presvitlega cesarja. — Nemški celjski listič se zaganja v Slovence, kakor vol če ga mahneš po glavi. Blodi vsakovrstne smešnosti, ki so se porodile v glavi katerega nenormalnega človeka in upa na ta način doseči, da bi tudi druge oblasti prepoved potrdile, kar pa upamo, da ne bode, ker tudi Slovenec naj časti po svoje vladarja, ki je oče vseh, ne samo nemških Celjanov.

(Poročil se je) na Dunaji dne 30. t. m. naš rojak Jakob Vrečko, c. kr. poštni oficijal in brat

vrlega narodnega zastopnika dr. Josip Vrečko-ta iz Celja, z gospodično Maško Teplicka. Vrlima poročencema mnogo let in sreče!

(Lepa cerkvena slavnost) se je vršila v nedeljo dne 31. m. m. V farni cerkvi v Celji je daroval prvo sveto mašo č. g. Jožef Šribar ob navzočnosti svojih starih roditeljev. Pred mašo se je mil. g. opat spominjal novih sv. maš, koje so se darovale za časa njegovega pastirovanja v Celju ter razlagal veliki pomen sv. daritve. — Petje je spretno vodil g. Bervar. Pelo se je dobro, kakor se po naših cerkvah tudi v mestih malokdaj sliši. Orkestralna maša Gruberjeva (v čast sv. Elizabete), poobhajilna vloga s pozavnami, to je nekaj, kar se malokdaj ali nikoli ne čuje. Med drugim omenjamo: četverglasno odgovarjanje, koralni vstop in obhajilo, pri darovanju nova skladba g. Bervarja „Novomašniku“ in jednoglasna tirolska pesem na čast srcu Jezusovemu. Premnogo bi se dalo o preciznem in dovršenem predavanju in o utisih pisati, pa mi se omejimo na to kratko poročilo, ker upamo, da se o tem skoraj oglasi strokovni list.

(Že trepeče) naše Celje, kolikor ga je še v nemškutarskih hlačah, zbok napovedane naše slavnosti ob priliki blagoslovljenja zastave „Celjskega pevskega društva“. V petek vložila se je od naše strani magistratu prošnja, da se dovoli slavnostni spreved z razvitimi zastavami in godbo skozi mesto k sv. Jožefu; a že naslednji dan prineslo je magistratno uradno glasilo, policijski zasledovalni listič „vahtarca“, neposreden poziv celjski fakinaži, češ, pripravite se dostojno, čas je kratek. Vsa ta po dnevu plaha sodrga razume take klice, če so še tako tajno izraženi. Skrbi jih le jedno, kako bi postopali proti tej slavnosti, ki bo imela pristen značaj cesarjevega jubileja, ne da bi razkrili svoje črne duše, a vendar ne dosegli manjše slave, nego so jo lansko leto ob otvorjenju „Narodnega doma“. Celo magistratno ministerstvo ne ve si pomagati iz zapreke, kajti, ako se bo nosil ali vozil v vspredu cesarjev kip, ne bo varno ne zvižgati ne psovati, kam še le z drugimi pripravami. Vsi ščurki okolo celjske „žabe“, ki poznajo le „Alldeutschland“ in kar je za tem, ne vedo si drugače pomagati, nego da nas Slovence naravnost sumničijo, da patrijotizma niti ne poznamo, da je vse le namišljeno, ter piše: „Najvišja cesarjeva želja je mir med narodi, a sedaj naj bi se proslavljal cesarjev jubilej s tem, da gredo skozi naše ulice narodni smrtni sovražniki našega mesta in njega prebivalcev (gospoda potisnili so nas za jeden klin še više, kajti prebivalci mesta smo tudi mi! op. ured.) varovani po bleščečih bajonetih in nabasanih repetirkah, z glasno godbo in vihrajočimi slovanskimi zastavami, polni napuha in sovraštva, samo zato, da javno zaničujejo in ponižujejo z zobmi škripajoče (!joj!) nemštvo“. Ali vam ne znajo sence tako grozovito slikati, kakor da stoji sam Mahmud-paša pred mestom. Konečno pa še kličejo te avstrijske izdajice: „Ne, to se ne more, ne sme zgoditi in se tudi zgodilo ne bo. „Das gibt

1602. prišli so omenjeni ljubljanski škof v drugič na goro, ter posvetili v nedeljo po Veliki gospojnici, dne 18. avgusta, veliki oltar v čast Bogu, sv. Uršuli in njenim tovarišicam, ostala dva stranska oltarja pa sv. Trojici in Mariji Devici. Pri tej priliki delili so na gori tudi zakrament svete birme. Cerkevna opravila trajala so isti dan od 8. ure zjutraj do 4. ure popoldne in še le po večernicah odpočili in okrepčali so se škof pri bližnjem gorjancu, Florjanu Plesivčniku. Na posebno prošnjo cerkvenega ključarja in drugih sosedov prišli so ljubljanski škof leta 1609. tretjekrat na goro. Tedaj so posvetili še pozneje dovršene oltarje in sicer po Florjanu Plesivčniku ustanovljeni oltar sv. Križa sredi cerkve, potem oltarje arhangelja Mihaela, sv. Jurija in sv. Lenarta. Tedaj se je pričela tudi božja pot na to goro. Iz vseh krajev naše domovine prihajali so neštevilni pobožni romarji častit Boga in sveto Uršulo.

Sveta opravila v tej cerkvi opravljajo se vsako leto prvi dan meseca avgusta. Ta dan 1609. posvetili so se namreč poslednje dovršeni oltarji. Ta shod pa je bil prestavljen radi Roženske nedelje v Starem trgu na četrti dan

avgusta in pozneje na prvo nedeljo meseca septembra. Drugi večji shod se je bil določil na nedeljo po Veliki gospojnici, kajti ta dan posvečena je bila cerkev in prvi trije oltarji; tretji shod pa nedeljo pozneje in sicer je ta shod največji. Ostali shodi so bili določeni na god sv. Jakoba, dne 25. julija, kateri dan prihaja silno veliko romarjev, potem na god sv. Lovrenca, dne 10. avgusta in na praznik sv. Uršule, dne 21. oktobra; ker so pa tedaj hribi večinoma s snegom pokriti, zaradi tega se vrši shod na god sv. Jerneja, dne 24. avgusta. — Od skrbi starotrškega oskrbnika gosp. Jožefa Kristina ter neutrudni pomoči Jurija Plesivčnika je bila po strelji že večkrat poškodovana cerkev spet popravljena. Čudno je, da je nekdanja strela veliko svečo v tronu sv. Uršule prižgala, katera je pozneje po božji pomoči zopet sama ugasnila. — Po treh zelo lepo ubranih zvonov je največji težak 30 centov ter ima letnico 1705, tudi srednji 18 centov težki ima isto letnico, najmanjši 11 centov težki zvon pa letnico 1584. — Od skrbi imenovanega ključarja napravila se je v cerkveni hiši še posebna soba za duhovnike, da morejo tako odstranjeni romarskemu hrupu

mirno prenočevati. Cerkev sv. Uršule stoji ravno na meji štajarski in koroški in sicer tako, da se nahaja veliki altar na Štajarskem, ostala cerkev pa na Koroškem. Vendar spada vsa cerkev v zarazborsko župnijo, kakor tudi oba posestnika Šisernik in Lovrenc (slednji sedaj ne več; op. pisatelja), na katerih zemljišči je cerkev zidana. Kaplani, ki hodijo na pomoč iz Starega trga, dobili so za sv. opravilo v cerkvi sv. Uršule 20 kr., hrano in polič vina, pozneje pa se je bila povišala ta nagrada na 30 kr. in bokal vina. V novejši dobi, odkar je cerkev premožnejša, dobivajo pa zaradi dolgega mučnega pota, poleg dobre hrane še 4 gld. za vsako sveto opravilo. Zarazborski župnik, katerega dolžnost je opravljati tu gori sv. opravilo, pa dobi vsakokrat za pot 3 gld. ter potrebni živež. Cerkev sv. Uršule obiskali so v poznejših časih mnogokrat tudi drugi škofje. Božja pot sv. Uršule bodi torej vsem krščanskim romarjem toplo priporočena. Bog daj, da bi čakala svojo 300 letnico v čast Božjo, v čast sv. Uršule in v dušni blagor vernim kristjanom!“

(Konec sledi.)

es nicht!“ Še se trese baje vznemirjenje v nemških srcih od lanskih slavnosti. Mi pa odgovorimo tem tresočim in z zobmi škripajočim Germanom povsem mirno, ker smo si svesti svoje pravice, da izražamo kjer in kakor hočemo svoja patrijotična čutila: Obhajali bomo to jubilarno in pevsko slavnost v popolnem obsegu, kakor smo si ga napravili, kajti bilo bi nezaslišano tiranstvo, ako bi se nam kaj tacega zabranilo. Vsem tistim pa, ki ne morejo gledati cesarske slavnosti in slovenskih zastav, ne da bi ne „škripali z zobmi“, pa svetujemo, da tiščijo one dni svoje zobe in brezzobne čeljusti v — zid.

(Na nagloma umrl) je danes v jutro v Celji po kapi zadet Friderik Mally oštir iz Rimskih toplic.

(Črno zastavo v znak sožalja za Bismarckom razobesiti) čutilo je potrebo razum — tukajšnega mestnega magistrata — tudi nekaj nemških Celjanov, med temi: c. kr. kancelist Kolarič, deželne bolnišnice primarij dr. Jesenko, Negri, dr. J. Stepischnegg, i. dr. Sami pristni Germani, ki so že želod zobali sedeč na medvedjih kožah v saksonskih gozdih. No, če bi kak tukaj bivajoč Prus razobesil zastavo, naj mu bo, da pa demonstrirajo uradniki, je pa vendar malo preveč. Če bi bila Kolarič in dr. Jesenko kdaj pokusila nemški kruh kot uradnika, posebno pod Bismarckom, bi bila razobesila rudečo ne pa črno zastavo. Pa saj v Avstriji se sme vsak uradnik obnašati, kakor da bi vlekel denar iz pruske deželne blagajne. Tudi znak časa!

Spodnje-štajerske novice.

(Duhovniške premembe.) Č. g. o. Emeran Šlander, oskrbnik admontskih posestev v Gornji Radgoni, je imenovan kn. škof. lavant. duh. svetovalec. Za provizorja v Št. Martin za Dreto pride č. g. Jakob Kitak, v Loko pa č. g. Ivan Rožman. — Razpisani sta župniji Št. Jedert nad Laškem in Št. Martin za Dreto do 30. avg. t. l.

(Duhovne vaje) v naši škofiji vršile se bodo letos od 22. do 26. avgusta v Mariboru. Vodil jih bode dominikanec o. Norbert Geggerle, superijor v Šopronu na Ogrskem. Duhovniki, ki se jih hočejo udeležiti, prijavijo se naj do 14. avgusta pri svojih pristojnih dekanijah.

(Iz Žalca.) Iz zanesljivega vira se je zvedelo, da pride k jubilejnim slavnostim dne 6. in 7. t. m. poleg c. kr. namestnika za Štajarsko, tudi Njegova visokost nadvojvoda Oto, kateri je kakor znano pokrovitelj c. kr. štajarske konjerejske družbe. Priprave se delajo velike; gostje se pričakujejo iz vseh delov slovenskih dežel.

(Konjerejem in sploh onim, ki se zanimajo za konje,) se nudi dne 6. in 7. avgusta t. l. najlepša prilika, da si ogledajo lepo savinjsko pleme konj. Te dva dni priredi se v Žalcu jubilejno ogledovanje in premovanje konj iz 11 sodnih okrajev ter velika jubilejna konjska dirka. Prignalo se bo ob tej priliki najmanj do 300 najlepših konj iz Savinjske doline in drugih krajev v Žalec in vredno je, da si vsak ogleda to zbirko lepih živalij. Savinjsko pleme je težko, do srednje težko, ter je — posebno zadnje — izborno ravno tako za tovorni voz, kakor za tek. Pri dirki, ktera se bo letos v proslavo cesarskega jubileja posebno v velikem obsegu in slovesno priredila, tekmovali bodo težki dirkači domače pasme med seboj, kakor tudi z lehkonogim konjičem družih plemen in zanimivo je, kako se bo končal ta plemeniti boj v tekmovalnem dirkanju. Poleg teh zanimivosti bo še mnogo družih, ki bodo za zabavo in veselje mnogobrojnih gostov skrbele.

(Za kolesarje najavljivejši izlet v Žalec) na jubilejne slavnosti, ki se bodo vršile dne 6. in 7. avgusta t. l. Premovanje konj iz 11 okrajev, razdeli se 3000 kron premij, jubilejna dirka, razdeli se 1200 kron dobitkov, oba dni zvečer velika koncerta na prostem na sijajno razsvetljenih in okrašenih prostorih; pri koncertih med premovanjem konj in dirko igrala bo slavna vojaška godba c. in kr. pešpolka št. 27. iz Ljubljane. Kakor se čuje, pride tudi štaj. cesarski namestnik in več družih dostojanstvenikov ta dva dni počastit naš prijazen trg, kateri se bo za te slavnosti v posebno praznični obleki pokazal, vse bo v zastavah, zelenji in vse vhode dičili bodo krasni slavoloki, naznanjajoči, da tod

biva presvitl. cesarju udan slovenski rod. Na srečen in vesel sestanek torej prihodnjo soboto in nedeljo v Žalcu, zdravo!

(Uradna učiteljska konferencija) za gornjegraški in vranski okraj je preložena od 4. na 20. avgusta t. l.

(V Šoštanju) odigral so je te dni zadnji odmev iz dobe nemškutarskih agitacij pred občinsko volitvijo. Nek German Hauke vsilil je nekemu Slovincu 5 gld. s pristavkom, naj jih zapije, a samo da še pridobi kakšen glas. V prvi točki ubogal ga je obdarjenec — ter petak res zapil v veseli družbi, a volit pa ni šel za Haukejevo stranko niti on, ne da bi še bil koga pregovoril. To je radodarnega nemškutarja tako ujezilo, da je te dni Slovence tožil za povrnitev petaka. Trdil je smelo pred sodnikom, da mu je dal petak z namenom, da mu kupi Slovenec kakšno — tele. Zatoženec pa se je baje izgovarjal, da sedaj v Šaleški dolini ni mogoče dobiti po petakih takih telet, ki bi pripomogla Nemcem z glasovi do občinske zmage. Konečno pa je dvojno osmešeni nemškutar vendar priznal, da res ni podaril petaka za živalsko tele, temveč za — politično, a takih med Slovenci ni več dobiti.

(„Mozirska planinska koča“) je oddaljena iz Mozirja kake tri ure hodá. Ključ od te koče se dobo v Mozirji pri g. Leopold Goričarju, odborniku Savinjske podružnice „Slov. planinskega društva“ in na pošti. Na Rečici se dobi ključ v gostilni pri Prisanu.

(Iz Mozirja.) V noči dne 2. avgusta je nastal v Mozirju ob 11. uri v sredi trga v gospodarskem poslopju J. Tratnika p. d. Grabner-ja, požar. Upepelil je to poslopje, potem drvarnico in ledenico. Zahvaliti se je vrli domači požarni brambi, da ni večje nesreče, kajti ona je rešila blizo stoječ kozolec in bližnji marof in s tem mogoče — celi trg. Tudi gospod Turnšek iz Nazareta je s svojo malo brizgalnico mnogo pripomogel k rešitvi.

(Slavnostno zborovanje gornjegrajskega učiteljskega društva) v proslavo 50letnice vladanja presvitlega cesarja bilo je v četrtek, dne 28. julija t. l. v Št. Janžu. Ob 10. uri dopoldne brala se je v tamošnji cerkvi sv. maša, pri kateri je pel rečiški cerkveni pevski zbor pomnožen z učitelji pevci. Nameravalo se je sicer prej, da bi učiteljstvo samo pri sv. opravilu pelo, ali žal, — neizprosna Morana je v zadnjem času pretrgala nit življenja pevovodju, nadučitelju g. Zmrzlikar-ju, kar je bilo povod, da ni učiteljstvo samo nastopilo. Po sv. maši zbrali smo se v gostoljubni hiši g. Štiglica pd. Korena, kjer je bilo slavnostno zborovanje. To je otvoril predsednik g. Klemenčič in izražal svoje veselje nad obilnim številom udeležencev. Pozdravil je, kakor običajno, vse društvene člane in dobrodošle goste, med katerimi je bilo tudi precej zastopnic nežnega spola. Zahvalil se je kaplanu g. Zorko za prijaznost, da se je potrudil priti iz Rečice sem brat sv. mašo in zahvalil se je tudi navzočim pevkom in pevcem za prelepo pevanje. Omenil je velike izgube, ki je zadela učiteljstvo tega okraja; kajti izgubili smo zopet jednega blagih tovarišev, nadučitelja ksaverijanskega g. Zmrzlikarja. V znak sožalja so vstali vsi zborovalci. Navedel je tudi, kaj je prav za prav povod, da smo se danes zbrali v tako lepem številu in to je slavnost, katero je društvo priredilo v proslavo 50letnice. Na to se je zaklicala trikratna „Slava“ našemu vladarju. Slavnostni govornik nadučitelj mozirski g. Praprotnik je na to orisal jako zanimivo in temeljito življenje in delovanje presvitlega cesarja. Ko je govornik nehal, se je z burnim ploskanjem in urnebesnimi „Slava“-klici vladarju odzvalo poslušalstvo. Na predlog g. Kelca se je naprosil govornik, naj ta govor objavi in to bi najbolje bilo v „Domovini“, da na ta način lahko pride med širje občinstvo. Gledé na slavnostni značaj tega zborovanja ni se o nobeni drugi zadevi več obravnavalo. Določilo se je samo še, da bode prihodnje zborovanje začetkom novembra in sicer v Mozirju. Na to se je zbor zaključil. Seveda smo še ostali dalje časa skupaj, da se v družbi tovarišev pomenkujemo v tem in onem, da se vsaj nekoliko razvedrimo od napornega delovanja. Lepe naše slovenske pesmi so se glasile in jeden naših

tovarišev izkazal se je kot prav izvrstnega godca, ki nam je marsikako „okroglo in lušno“ na harmoniki zagodel. Da so se tudi napitnice glasile: — to je pa tako umevno. Imeli smo se prav izborno in da je bilo tako, gre hvala hišnemu gospodarju in gospodinji, kakor tudi dekletom, ki so jedila in pijačo prav urno v zadovoljnost vseh donašale. Bog živi gostoljubno hišo Korenovo!

(Volilni shod) na Ljubnem sklicuje v nedeljo dne 7. avgusta t. l. državni poslanec župnik J. Žičkar ob 3. uri popoldan.

(Od Sv. Frančiška) dopisnik je v zadnji „Domovini“ menda vendar le malo preveč poprijel Ksaverjance, češ, tam ni za bivati, kajti trpljenje in preganjanje, nagajanje in celo tožbe čakajo vsacega učitelja. Ksaverjanci v obče niso taki preganjalci, temveč le ena oseba je, ki je res pokojnega Zmrzlikarja na nečuvnen način preganjala; tej osebi treba vplivno mesto vzeti, pa bo vse dobro. — Sploh pa je Ksaverje idilično lep kraj, ter pričakujemo mnogo vrlih prošnikov za razpisano nadučiteljsko mesto. — Da ljudstvo ni bilo pokojnemu g. nadučitelju nenaklonjeno, ter da je pri vseh stanovitih blizo in daleč vžival spoštovanje in ljubezen, kazal je slovesen pogreb dne 22. julija t. l. Zbralo se je toliko raznovrstnega ljudstva, da bi tega nikdo pričakoval ne bil. Trije duhovniki so spremili rajncega. Č. g. župnik Dekort je nad krsto o učiteljskem stanu sploh, kakor tudi o pokojnem nadučitelju jako laskavo govoril, kar tukaj pohvalno omenimo. Glasen jok učencev je pričal, kako priljubljen je bil rajni gosp. Zmrzlikar pri šolski mladini. Ko so pevci zapeli dve ginljivi žalostinki, si marsikatero solzo videl kapati iz oči vdeležencev, ki so prišli iz Žalca, Polzele, Mozirja, Rečice, iz Ljubna, Gornjegraja itd. Prišli so k pogrebu malone tudi vsi učitelji iz gornjegrajskega okraja, ter darovali prekrasen venec z napisom: „Gornjegrajsko učiteljsko društvo, blagemu tovarišu!“ Vencev je bilo mnogo. Vse je kazalo, da je bil rajni mnogo priljubljen doma in drugod, pri č. duhovščini, pri učiteljstvu, pri šol. mladini, osobito pri domačem ljudstvu. — Edino ista ena oseba je kazala sovraštvo do njega še onkraj groba, kar je jako žalostno, pa vendar — res. Pač omilovanja vreden ta strastno — sovražni mu sosed. Pokojnemu gospodu nadučitelju pa ljubi Bog daj večni mir!

(V gornjegrajski planinski koči) na Menini planini, ki je bila še le 21. m. m. otvorena, je letos prenočevalo že čez 100 ljudi. Vsi se jako povoljno izražajo o praktični uredbi te planinske stavbe. Čitatelje našega lista opetovano opozarjamo na krasen razgled, katerega imajo z Menine. Pot na Menino ni težavna, kajti ni prestrma kakor tudi ne nevarna. Ključ od koče se dobi na Vranskem pri g. Schwentnerju, v Gornjemgradu pri načelniku Sav. podružnice „Slov. plan. društva“ g. Kocbeku in pa pri te podružnice tajniku g. Šijancu. Tudi ima ključ pastir volov na Planini. Tedaj le na planine v prijeten planinski zrak in uživati razgled po širni naši domovini. Spoznavajmo zemljo našo, zemljo slovensko!

(Iz Lindeškega gradu.) Čudil se bo marsikdo, da tudi v našem goščavskem okolišu se najde kakšen dopisnik. Pa potrpežljivi bralci le poslušajte ga malo, mogoče bo včasih zagodel raz razvalin kakšno godčevsko. Lindeški grad je bil nekdanj imeniten, a zdaj se po razvalinah sprehajajo še samo gadi in modrasi. Iz jako idilničnega gradu pa je lep razgled posebno na matematično Frankolovo z geslom — malo ljudi, veliko nesloge. Upamo, da se številka 2 kmalu spremeni, in takoj imel bo ta jako romantičen kraj milejše lice. Mislil bo morda kateri bralec, da je tukaj podivjano, a ne, le premalo samostojnosti in zavednosti. Ljudstvo je domišljavo tako, da je zadnjič nekdo trdil — dokler je bil kmet neumen, je imel kaj, zdaj pa mora otroke v šolo pošiljati in nima nič. Po tej ideji so vsi bogateci sami neumneži oziroma niso bili nikdar v šoli. Od kedaj pa je neumni boljši gospodar, nego pametni? Kaj tacega ne slišim na Lindeku; vendar se očita hribovcem, da smo neumni in Bog še ve kaj. Prihodnjič nekaj o našem občinskem odboru in njega vzornem uradovanju.

(Na posestvu frankolske graščine) tik državne ceste, je precej tople izvirke. Izplačalo bi se istega vporabiti kot toplice.

(Krajni šolski svet na Frankolovem) sklenil je prirediti meseca avgusta jubilejno slavnost, v koji spomin blagoslovila se bo šolarska zastava. Frankolčani, to je posnemanja vredno.

(Umrli je) dne 26. m. m. v Slov. Gradcu ondotni davkar g. Iv. Stergar.

(Podružnica sv. Cirila in Metoda v Slov. Bistrici) zborovala je preteklo nedeljo. Glavno družbo je zastopal g. Drag. Hribar iz Celja. Zbor ni bil posebnost dobro obiskan. Vzrok temu je nekoliko, ker je pred nekaj dnevi toča okoli Polčan vse potolkla, malo pa je krivo domače nespornost, malo pa, ker bode še jedno slavnostno zborovanje letos. Vendar je bila veselica zelo živahna in je dosegla popoln uspeh. Oba čl. domača kaplana storila sta mnogo in tudi pevski zbor, da se je vse tako lepo in navdušeno končalo. Srčna zahvala vsem!

(Požar.) Dne 24. m. m. nastal je požar v Cirkovcah pri posestniku Jos. Frangešu. Ogenj se je brzo razširil na sosednja poslopja ter upepelil šestim posestnikom vsa poslopja. Niti vse živine ni bilo mogoče rešiti, ter je zgorel jeden konj in jedno tele.

(V Konjicah) ne skrbi nikdo za varnost Slovencev, ker ima za to službo ondotni policaj samo — 50 kr. Koliko varnosti pa je za jedno krono, skusili so konjiški Slovenci, ko so se vračali nedavno od neke domače slavnosti pri narodni češki obitelji Pospišil. Nek občinski odbornik, gostilničar Werbnigg, pričakoval je vračajoče se Slovence z dobro pripravljeno druhaljo, ki je med grdim psovanjem napadla Slovence. Konečno prišel je pač tudi policaj od dalje gledat, a izjavil, da za svojih 50 kr. ne more vsega storiti. Napadi na imenovano narodno hišo ponavljali so se še par dni. Ta razbojniški slučaj presodil je občinski svet, v kojem pa je sedel tudi glavni krivdnik Werbnigg; obsojeni so skoraj vsi Slovenci do najvišje kazni, da, nekemu Slovincu dokazal je salomonski sodnik-župan, da ga je slišal — čveteroglasno peti, ter ga obsodil na 10 gld. Sploh so v tem trgu razmere neznosne, česar so si pa okoliški Slovenci sami krivi, ker tako skrbno pitajo trško golazen, dasi jim mora biti znano, da je pravi narodni trgovec edino le Ogorevc, a nobeden drugi. Kaj vam je storiti, veste sedaj.

(Deputacija pri Strossmayerju.) Dne 27. m. m. prišlo je nad 100 odličnih mož iz hrvatskega Zagorja poklonit se na Slatino svojemu oboževanemu velikanu, biskupu Juraju J. Strossmayerju. Vodja deputacije je bil narodni zastopnik in vlastelin Kiepach. Na prisrčni nagovor odgovoril je Strossmayer, da vé, da jih je privedla ljubezen do domovine semkaj, v čemur se njih srca strinjajo z njim. Ne dajmo svoje domovine, boljše je poprej umreti, nego dopustiti, da se krši domovina, nje prava, njena svoboda in samostojnost. Hrvatje dosegli bodo svoja prava, toda on tega več ne doživi, pač pa oni, ki so sedaj mlajši, bodo priče narodne slave in slobode. Često se mu zdi, da že trka smrt na njegova vrata, pa v tolažbo mu je, da bo narod srečen, on pač to zasluži, ker je prelil toliko krvi za vero in domovino. Prezvišeni govornik poljubi na to voditelja deputacije, rekoč, da z njim vred poljubljuje vse prisotne in ves narod hrvatski. Od prevelikega ginjenja ni mogel dalje govoriti, obkolili so ga vsi gospodje in gospe ter mu poljubovali roke. Po sprejemu bil je banket, na katerem se je zaključila lepa vrsta napitnic z narodno himno „Lepa naša domovina!“ Cela dvorana dvignila se je, ter jo pela stojé. Čestitljivemu starčku, katerega duh in narodni idejali še mladeniško plapolajo, bil je ta otroško ljubeznjiv pojav zadostna tolažba, da ni delal ter ne dela zastoj.

(Odbor „Slovenskega katol. polit. društva v Slatini“) je v svoji izvanredni seji dne 17. m. m. jednoglasno sklenil. 1. Odposlati peticijo na vis. c. kr. ministerstvo za uk in bogočastje za slovensko vseučilišče v Ljubljani. 2. Odposlati peticijo vis. c. kr. ministerstvu za pravosodje gledé c. kr. nadsodišča v Ljubljani. 3. Odposlati prošnjo na vis. c. kr. ministerstvo za notranje zadeve gledé osnovanja c. kr. glavarstva v Slatini.

4. Odposlati prošnjo oziroma oklic na vsa županstva svojega okroga, da se pridružijo vsem trem zgoraj navedenim peticijam. 5. Odposlati posebno izjavo drž. poslancu preč. g. dr. Lavoslavu Gregorcu, gledé njegove izjave v drž. zboru tičočé se nemškega državnega jezika, ter isto tudi naznaniti načelniku parlamentarne „Slovansko-krščanske narodne zveze“, kakor tudi isto izjavo objaviti v vseh, Slovincem prijaznih časnikih. 6. Se je volil posebni odsek, kateri se ima z župani svojega okroga dogovarjati gledé slavnosti 50letnega vladanja našega presvitlega cesarja Franca Jožefa I.

(Na Slatini) je umrl posestnik krasne vile, Albert Kurz. Dasi tujec, ni baš nasprotoval slovenskim težnjam, temveč celó nekaterikrat glasoval pri volitvah s Slovenci.

(Na Zidanemmostu) oblajal je od dalječ nek germanček v nedeljo dne 24. m. m. izletnike „Zagorskega Sokola“, ko so se vračali iz Boštanja. Ker pa je bil pogumen, kakor običajno naši Nemci, bil je previden dovolj za svoje kosti ter se ni niti na dogled približal. Vsekakor pa se je hotel za prebiti strah po nemški poštenosti maščevati: poročal je celjski „vahtarci“ o groznih dogodkih „Sokolov“; ker pa vsled bojazni ničesar videl ni, zaglobil se je v duhu, kakor se običajno konča vsaka veselica „turnarjev“, da mnogo požro in popijejo, a malo plačajo, da prinesejo krvave buče domov itd. — po tem kopitu je tedaj pisal.

(Zgorelo) je dne 24. m. m. pri Sv. Marku pri Trbovljah posestniku E. Šušniku vse poslopje, dva konja, jeden osel ter sedem goved; škoda je jako velika.

(Veliko pevsko slavnost) priredi v proslavo 50letnega vladanja Nj. Veličanstva cesarja Fran Josipa I. „Slov. pevsko društvo v Ptui“ povodom blagoslovljenja zastave „Celjskega pevskega društva“ dne 13., 14. in 15. avgusta 1898 v Celji. Vzpored: Dne 13. avgusta. Ob 8. uri zvečer prijateljski sestanek vseh že došlih društev v „Narodnem domu“. Dne 14. avgusta. Ob 8. uri zjutraj zajutrek v „Narodnem domu“. Ob 10. uri zjutraj pozdrav došlih društev in gostov na kolodvoru. Ob 11. uri slovesna maša v cerkvi sv. Jožefa nad Celjem, pri kateri poje oddelek „Celjskega pevskega društva“, po maši blagoslovljenje zastave in zabijanje žrebljev. Ob 1. uri skupen obed v „Narodnem domu“, pri kojem svira godba. Ob 2. uri glavno zborovanje „Slov. pevskega društva“ s sledečim vzporedom: 1. Pozdrav in nagovor predsednika. 2. Poročilo tajnika, blagajnika in revizorjev. 3. Slavnostni govor. 4. Volitev novega odbora. 5. Slučajnosti. Ob 3. uri skupna vaja. Čestite pevke, gg. pevci in društva se uljudno prosijo, da sekirice seboj prinesó. Začetek koncerta ob 6. uri popoldne. Slavnost se vrši ob vsakem vremenu.

(Trška občina Rogatec) izvolila je častnim občanom ptujskega okr. glavarja viteza Schererja. Posebnih zaslug pri tem ne omenjajo javno, toda „brez vzroka še osel ne riga“.

(Mrtvega so našli) na cesti blizu Sv. Urbana pri Ptuiju dne 20. m. m. nekega Matija Čeh. Umorilo ga je žganje.

(Veselico) v proslavo petdesetletnice našega presvitlega cesarja priredi v nedeljo dne 7. avgusta t. l. g. Jože Lorber, gostilničar na Ptuijski gori. Igrala bode majšperska godba. Petje pa preskrbi „mešan in moški zbor majšperskega bralnega društva“. Začetek ob tretji uri. Prijatelji petja in narodnih veselice se prav uljudno vabijo.

(Za slovensko vseučilišče v Ljubljani) odposlale so prošnjo občine Župetinci, Andrenci, Čagona, Smolinci in Sv. Andraž v Slov. goricah na prigovarjanje ondotnega občinskega tajnika in c. kr. poštnege opravitelja, g. J. Šegula. Čast občinam, a vsa čast tudi temu mlademu narodnjaku!

(Odbor „Slov. bralnega in pevskega društva Maribor“) uljudno prosi, da bi se rodoljubi posebno iz Maribora in okolice prav mnogoštevilno udeležili veselice dne 7. avg. pri g. E. Ivanuš (Neue Brühl). Zabava bode mnogovrstna: petje, moški in mešani zbori, godba, deklamacija, šaljivi prizori, šaljiva pošta; najlepša točka bo pa gotovo telovadba, koju bode izvrševal g. M. Benčan z bratoma Zabukušek iz Celja.

Začetek je ob 4. uri popoldne. Vzlasti se odbor zaupno obrača do gg. dijakov, kojim je mogoče, da veselico mnogoštevilno posetijo. Kjer so dijaki, tam je tudi veselost in živahnost. Veselica se vrši ob vsakem vremenu.

(Namestništvo v Gradci) razposlalo je okrožnice glede obrambe in zdravljenja neke nove bolezni pri perutnini, takozvane perutninske kolere ali „Typhoid“. Pred vsem se je varovati vsakega kupavanja perutnine od isto prinašajočih tujcev, kajti se je ta bolezen edino utepla s tujo perutnino. Več o tem razglasu prinesemo prihodnjič.

(Romarji v Marjino-Celje) dne 10., 11. in 12. avgusta t. l., ki se žele od Au Seewiesen voziti na voze v Marjino Celje, naj javijo to pravočasno vodji vlaka g. Ferdinand Ivanušu v Poljčane, da mu bode moč preskrbeti potrebne voze.

(Zopet žrtva graških nacionalcev in dijakov.) Dne 17. maja uprizorili so zdivjani Gradčani, največ nemški „burši“ divjo gonjo zoper bosansko godbo pri dveh koncertih. „Pogumni“ hujskači vedeli so se lepo poskriti, ko so zapeljali neuke delavce do izgrediv. Prijeli so tedaj le zadnje, med katerimi je bil te dni vsled izgrediv — obsojen nek pekovski pomočnik Jos. Gschiel na 6 mesečni zapor. To bi moralo zaslepljenim siromakom vendar odpreti oči.

(Umorjenega in oropanega) so našli te dni v Göttingu pri Gradci krojaškega pomočnika Janza Nevinšek, doma iz Vojnika. Morilca še niso zasledili.

Druge slovenske novice.

(Vabilo) k XIII. redni veliki skupščini družbe sv. Cirila in Metoda v Ribnici v četrtek, dne 11. avgusta 1898 leta. Vzpored: I. Sv. maša ob polu 10. uri v dekaniji cerkvi. II. Zborovanje ob polu 11. uri v hotelu g. Antona Arko. 1. Prvomestnikov nagovor. 2. Tajnikovo poročilo. 3. Blagajnikovo poročilo. 4. Nadzorništva poročilo. 5. Volitev jedne tretjine družbinega vodstva.

(Shod slovenskih visokošolcev in županov v Ljubljani) obeta biti nenavadna manifestacija. Za visokošolski shod odmerjena je doba štiri dni, za onega županov dva dneva. Sprejem dijakov in županov ter nakazovanje stanovanj, bo 17. avgusta t. l. — Otvoritev dijaškega shoda bo 19. avgusta, kot prva točka istega bo baje. „vseučilišče“, 2. organizacija občedijaška, zatem nadaljevanje ozir. občni zbor dij. društva „Sava“ Dne 20. avgusta je zatem obhod po mestu in na to komerz. Dne 21. avgusta zaključenje shoda, potem izlet v Kranj. — Kaka sprememba programa ni izključena. — Pri deputaciji županov slovenskih, ki gredo na Dunaj, pa bodo zastopane posamezne kronovine tako, da bodeta iz vsake po dva, iz Kranjske pa trije.

(Prešernov spomenik.) Ker se je gosp. dr. Josip Kušar odpovedal tajništvu odbora za nabiranje prispevkov za Prešernov spomenik, prevzel je ta posel mestni knjigovodja gospod Fran Trdina.

(Priklapljenje vasi Šiške k Ljubljani.) S to zadevo se bavijo v Ljubljani merodajni krogi, in misli nadvladujejo, da bi s tem uresničenjem tako Ljubljana kot imenovana vas marsikaj pridobili.

(Osuševanje Barja.) Merjenje Ljubljani po mestu je končano. Nadaljna dela se izvršujejo po Barji od časa do časa.

(Kanalizacija ljubljanskega mesta.) Prof. Iv. Vl. Hrasky v Pragi bode izdelal glavni načrt zanjo in se zdaj mudi zaradi proučevanja v Ljubljani.

(Pri prvem splošnem shodu slovenskih posojilničarjev) dne 31. julija in 1. avgusta t. l. v Ljubljani je bilo zastopanih 25 posojilnic in hranilnic. Prvi dan je vodil zborovanje g. Ivan Lapajne, drugi dan g. dr. Majaron. Shod se je izvršil v veliko zadovoljstvo vseh udeležencev in doseglo se je popolno sporazumljenje.

(Slavnost Ivana Vesela-Koseskega) v spomin stoletnice njegovega rojstva vrši se dne 14. avgusta t. l. v njega rojstnem kraju v Spodnjih Kosezah ob pol 10. uri predpolodne. Pri odkritju spominske plošče govoril bo slavnostni govor g. dr. Frančišek Detela. Ker si je stekel Koseski pri slovenskem pesništvu občo slavo ter je vsled

tega njega proslava vseslovenskega pomena, pričakovati je, da povečajo slavnost tudi štajarski rodoljubi.

(Koncesijo za traciranje železnične proge Logatec-Idrija-Gorica) sta dobila za dva meseca od ministerstva ljubljanski župan Iv. Hribar in vrhniški župan Gabrijel Jelovšek.

(Na Bled) prišel je te dni v letovišče trgovinski minister dr. M. Baernreither.

(Nižjo nemško gimnazijo v Kočevju) obiskovalo je pretečeno leto samo 91 učenec, a še med temi je bilo le 71 Nemcev. Vkljub vsem oviram in lanskim homatijam imeli smo na naši slovenski gimnaziji samo v treh razredih mnogo več učencev a to samo domačinov. Ktere gimnazije obstoj je tedaj bolj upravičen?

(„Idrijski Sokol“) obhaja svojo ustanovno slavnost dne 14 in 15. avgusta t. l. z zelo obsežnim vzporedom. Vdeleženci naj dospejo v Logatec s poštnim vlakom ob 2. uri popoldne, kjer jih bodo čakali pripravljeni vozovi. Društva naj prijavijo takoj število udeležencev.

(Medveda ustrelil) je dne 24. m. m. v Šneperških gozdih princ Schönborn. Kosmatinec bil je skoraj dva metra dolg. Razstavljen je v neki prodajalni v Wolfovi ulici v Ljubljani.

(Na Koroškem) je 35 odvetnikov — med temi le samo jeden Slovenec, g. dr. A. Kraut v Celovcu; med 34 notarji pa je menda tudi le samo jeden Slovenec.

(Jubilarno vrtnarsko razstavo) imeli bodo letos v Celovcu od 5. do 8. septembra.

(Huzarski polk št. 8) zapustil je pretečeni teden dosedajno garnizijo Celovec ter se podal na pot v Jaroslav v Galiciji. Potoval bo baje cela dva meseca.

(Pogorelo) je dne 29. m. m. v vasi Goriče v Zlski dolini na Koroškem 44 hiš. Zažgala je strela.

(V Trstu) vzdigajo ta teden francosko ladijo „Danae“, ki se je svoječasno z vso vsebino vred potopila. Ladija je že močno segnila ter tako zarastena in obložena z blatom, da so se najmočnejše verige pri vzdigovanju potrgale. Ladija hrani baje veliko premoženja.

(V Gorici) bil ja kaznovan oni redar, ki je odvezel slovensko zastavo nekemu delavcu, nosečo jo zavito od „Šolskega doma“, na dva dni zapora in troške 9 gld. Tudi policist, ki postopa po navodilu lahonske ali nemškutarske klike ni vsegamočen.

(V Kopru) je umrl dne 27. m. m. g. Josip Kristan, profesor ondotnega učiteljsišča. Ž njim zgubi koprsko učiteljsišče skoraj ob enem že drugo vrlo slovensko učno moč. N. p. v m! — Italijani bi baje radi videli, da se oddelek slovensko-hrvaški učiteljsišča v Kopru premesti v Gorico. Tudi Slovenci si ničesar bolj ne želijo nego ravno to; toda vkljub temu ostane vse pri starem, ker lahoni le na videz manovrirajo.

(Banka „Slavija“) je v območju generalnega zastopa ljubljanskega, t. j. na Kranjskem, Štajarskem, Koroškem, Primorskem, v Dalmaciji in Istri ter v Trstu tekom prvega polletja 1898. izplačala jako znatne odškodnine po požarih. Na Štajarskem znaša dotična vsota 12.702 gld. Požari, ki so te škode povzročili, so se pripetili v naslednjih okrajih: Brežice, Celje, Gornjigrad, Konjice, Laški trg, St. Lenart, Maribor, Ptuj, Rogatec, Sevnica, Šmarje in Vransko. V življenskih oddelkih je pri omenjenem generalnem zastopu prvih šest mesecev letos pristopilo 187 novih članov; skupna vsota po njih zavarovanih kapitalov je 244.300 gld. Po petih umrlih zavarovancih se je letos izplačalo 4700 gld. Dotičniki so bili zavarovani še le od l. 1893, odnosno od l. 1892. V novejši dobi zavarovanci nekam lehkomišljeno opuščajo sklenjena življenska zavarovanja, kar ima čisto za obitelj dotičnikov žalostne posledice, o tem priča naslednji slučaj: Mlad župnik, rekši, da ne potrebuje zavarovanega kapitala, je razveljavil polico; po treh mesecih na to pa je naglo umrl in njegovi sorodniki so zdaj ob vsoto 2000 gld.

(„Der Süden“, Organ für die politischen culturellen und wirtschaftlichen Interessen der Kroaten und Slovenen) Tretjo številko glasila gg. državnih poslancev „Slovenske krščansko-narodne zveze“ prejeli smo pomnoženo s prilogi. Vsečina tej številki je

raznovrstna in zanimiva. Na uvodnem mestu je članek o tržaških dogodkih, dalje, kako praktično izkoristiti sedanji politični položaj. Posebno zanimanje vzbuja članek k jezikovnemu vprašanju iz peresa odličnega slovenskega drž. poslanca, dalje sledi opis ljubljanskega shoda slovenskih odvetnikov, notarjev itd. proti znatnemu ukrepu graške nadsodnije, — razne vesti iz Štajarske, Koroške, Kranjske, Primorja, Hrvaške, Slavonije, Istre, Dalmacije itd. Iz Istre je nadaljevanje korenitih člankov „Naše sloge“, ki dokazujejo, da Istra nikdar ni bila italijanska. Tudi vsebina priloge temu listu je raznovrstna in podučljiva posebno narodno-gospodarski članek o novem zemljišno-veresijskem zavodu kraljevine Dalmacije. Želimo od srca, da ta list najde vsestranske podpore od vseh pokrajin. Naročnina znaša za dobo od avgusta do konca decembra t. l. samo eden goldinar. Uredništvo in upravnništvo je na Dunaju, I. Plankengasse 4.

Druge avstrijske novice.

(Položaj v državi.) Ministerska posvetovanja med avstrijskim in ogrskim ministerstvom se nadaljujejo enkrat na Dunaju zopet v Budapešti, a vspehe hodita oba ministerska predsednika poročat v lsi cesarju. Ker pa se obe vladi gledé nujnega provizorija nikakor sporazumeti ne moreta, najeli sta si mešetarja — skupnega fin. ministra Kallay-ja. Govorilo se je že tudi o neki ministerski krizi, ter da imajo odstopiti Wittek, Ruber in Baernreither. — Državni zbor se baje še vsekakor skliče letos k 15. zasedanju najpoznejše oktobra meseca. V predsedništvo izbere se neki tudi jeden zastopnik iz opozicije, a če nastopi vkljub temu prejšnje razmerje, ne doživimo več 16. sesije.

(Grof Khuen-Hedervary,) hrvatski ban, postane baje kmalu naslednik Kallay-ja v upravi Bosne in Hercegovine, a Kallay da dobi mesto zunanjega ministra, kakor hitro Goluchowski odstopi. Najbrže so to le ugibanja.

(Ogrski ministerski predsednik baron Banffy) nameruje vendar odstopiti, toda le na videz, kakor je sploh vsa mažarska politika komedijska. Izgovoril je bil namreč svoječasno častno izjavo, da nikdar ne ponovi nagodbe z Avstrijo, ako ne parlamentarnim potom. Sedaj pa parlamenta ni, a nagodba se mora dognati v skrajnem času. Kaj preostaja tedaj mažarskemu baronu družega, nego zasukati dano besedo. Podal bo odstavko, češ, da hoče biti zvest dani besedi, istočasno pa se mu poveri z nova ministerstvo. Zagotovila že ima v žepu. Avstrijo skuša plašiti, da se na Ogrskem zgodi nekaj izvanrednega, ako se nagodba ne ponovi. Tako prazno strašilo so tudi njegove besede, da ako bo primoran odstopiti, bil bi on zadnji ustavni minister.

(Bosna in Hercegovina) imeli bi bili obhajati pretečeno soboto 20letnico svoje okupacije po Avstro-Ogrski. Gotovo so v marsičem prebivalci hvaležni naši državi, da jih je iztrgala turškemu jarmu. Kar pa vidi vsak, da avstrijska uprava pod Kallay jem ni storila tega za povzdigo blagostanja in prosvete, kar bi bila lahko in dolžna storiti, ni bilo med prebivalstvom opaziti nikakega oduševljenja za dvajsetletni jubilej. Naj bi se že kaj ukrenilo, da bi se lahko Bosnjaki in Hercegovci vsaj ob 25letnici s hvaležnostjo spominjali svojih rešiteljev iz Avstrije.

Ogled po širnem setvu.

(V Nemčiji) je smrt Bismarcka izpodrinila vse druge javne zadeve. Listi ne prinašajo skoraj ničesar razven njegovih životopisov, ki so pretirano natančni. Brzobjav pa prihaja od vseh strani toliko, da jih par mož komaj urejuje, prebrati jih sploh ni mogoče. Vlaki pa dovažajo vsak dan po več vozov samih vencev. Brzobjavke poslali so skoraj vsi vladarji, razven izključno slovanskih. Zapuščina je velikanska. Samo razni redovi in častna darila imajo vrednost jednega milijona. Glavni dedič je njegov sin grof Herbert, ki podeduje tudi knežji naslov. — Na lastno željo Bismarcka bo pokopan na gričku nasproti gradu „Friedrichsruh“, a to še le tedaj, ko bo dodelan grob s piramido, za

sedaj so njegovo truplo balzamirali in začasno pokopali.

(Pisatelju Zoli) vzeli so diplomu častne legije. Vsled tega izstopil je prostovoljno iz častne legije njegov prijatelj, dramatični pisatelj Barbier.

(Špansko-ameriška vojna) se že nagiblje zatonu. Ameriške čete izkrcale so se na otoku Portoriko ter vzele največje mesto skoraj brez vsakega sovražnega namena, samo da se ho Španija tem preje udala mirovnim pogojem. Pogoji za premirje so: Španska mora odstopiti otok Kuba, Portoriko in Ladranske otoke, katerih prvi otok dobi samoupravo pod pokroviteljstvom Zjedinenih držav; nadalje ima dovoliti, da si napravi Amerika tudi na Filipinih postaje za premog. Denarne odškodnine Amerika ne zahteva, ako sprejme Španija navedene pogoje. Kakor hitro bo nade, da so mirovna pogajanja mogoča, razglasi so premirje, a stalen mir sklene se že do 15. avgusta t. l. Španija je baje pripravljena, stavljenim pogojem ustreči.

Dopisi.

Od Sv. Jederti nad Laškem. Strašno hud in srcepretresujoč udarec zadel je našo župnijo. Na nagloma zgubili smo našega nam millega dušnega pastirja, prečastitega župnika gospoda Jerneja Bogataja. Popolnoma zdrav in vesel bil je dragi rajnik še v ponedeljek, dne 18. julija t. l. celi dan in tudi zvečer ni slutil nihče niti on, niti njegovi domači o kakej bližajoči se usodi. Okoli 10. ure zvečer zaklenil se je gospod, kakor po navadi, v svojo sobo ter se spravljal k pokroju. Tudi drugi domači, njegova sestra, hlapec in dekla spravljali so se tedaj k počitku in ti vsi mirno zaspe ter nihče ni vedel, kaj se je v sobi gospodu zgodilo.

Za drugi dan — v torek — bila je oznajnjena šolarska sveta maša ob pol 9. uri zjutraj. Šolski otroci in drugi ljudje prišli so že v cerkev, a gospoda ni od nikoder, zato gre cerkvenik h gospodovej sestri povprašat po gospodu. Ta se zelo začudi, kako bi bilo mogoče, da bi morala danes klicati gospoda, ker je vedela, da zgodaj vstaja in ji ga ni bilo treba še nikdar klicati — a vendar gre sedaj v gospodovo stanovanje gledat je li še doma ali je morda že v cerkvi.

V svoje začudenje najde v spalni sobi posteljo še kakor jo je bila zvečer pripravila, a gospoda brata ni bilo tu. Na to stopi v drugo sobo, kjer najde gospoda še opravljenega kakor je bil celi večer na tleh ležati, z glavo pa malo na zid naslonjenega. Seveda se uboga ni nadjala najhujšega, začne ga tedaj klicati, a zamanj, on je sedaj nemore več slišati, njegove oči se ne odpro več, on ne gane ne roke ne noge, bil je — mrtev.

Strah in groza jo prešine, ko vidi, da njeni ljubi gospod brat ne živi več — od strahu skoraj skoprni in ne ve kaj početi, vendar pokliče ljudi, a vsi od strahu skoraj ne vedo kaj pomagati, vse je zbegano. — Po nasvetu gospoda nadučitelja, kateri je brž iz cerkve prihitel, poslali so takoj v Laško po gospoda zdravnika, kateri je brž ko je bilo mogoče prihitel rajncega pogledat ter je konstatiral, da je gospoda mrtvoud zadel in je bil takoj mrtev. Saj je revež še dotlej, da je gospod zdravnik prišel, imel svojo uro v desni roki — le ta mu jo odzame in v shranitev izroči — iz tega se da sklepati, da se rajnik gospod ni s smrtjo bojeval, ker bi drugič ura gotovo ne bi v roki ostala.

Prežalostna vest se po domači župniji pa tudi v sosedne župnije hipoma razširi. Njegovi prijatelji in znanci prihiteli so od blizu in daleč molit za zveličanje njegove duše ter jemal slovo od svojega ljubljence. Vsakteri, kdor ga je prišel obiskat zadnjekrat, potočil je britke solze za dragim in blagim gospodom, kajti kdor ga je poznal, moral ga je zaradi njegove odkritosrčnosti, ljubeznjivosti in kratkočasnosti ljubiti.

In res, kako priljubljen je bil dragi rajnik, kazalo se je v četrtek, dne 21. t. m. na dan pogreba. Vkljub silno grdemu vremenu še v četrtek zjutraj in neizrečeno slabi poti, katero je povzročil silni nalive po noči od srede na četrtek, prišlo je ljudstva od blizu in daleč kakor ob cerkvenem shodu. Jednajst gospodov duhovnikov prišlo mu je skazat zadnjo čast. Sprevod vodil je pre-

častiti gospod nadžupnik dr. J. Ev. Žuža iz Laškega. Pevci iz Laškega zapeli so pred rakvijo srce pretresujočo, a krasno pesem „Nad zvezdami“. V cerkvi pa je govoril prečastiti gospod nadžupnik tako ginljivo, da je pobožno ljudstvo kar na glas ihtelo in jokalo.

Po svetem opraviu v cerkvi prenehalo je vendar deževati in sprevod se je počasi pomikal na pokopališče. Med dolgo vrsto pogrebcev nesli so moške in fantje krasne vence, ktere so mu darovali njegovi čestilci. Na pokopališču zapeli so mu gospodje pevci v slovo še zadnjo pesem „Na grobeh“.

Tako smo spravili k večnemu počitku blagega gospoda v najboljši dobi človeškega življenja, kajti rajncemu je manjkal ravno 1 mesec do 34 let.

Sicer še le malo časa pri nas, storili so vendarle za cerkev silno veliko. Lahko rečemo, vse, karkoli je bilo pri cerkvi, na pokopališču in v župnišču popravila potrebno, vse so prečastiti gospod župnik popravili ter spravili z jako velikim trudom in požrtvovanjem lastnega premoženja vse tako lepo v red, da je bilo veselje ne le za nas župljane, ampak celo naš milostljivi in prevzvišeni knez in škof so se o birmi o vseh pripravah za lep in dostojen sprejem v cerkvi javno zahvalili.

Oh, sedaj pa, ko bi bili rajni gospod največjih skrbij za del časa rešeni, poklical jih je Vsegamogočni k sebi nam v preveliko britkost in žalost. — Sicer čaka smrt nas vsakterega, a večni Bog daj, da bi ne prišla tako nenadoma, kakor se je to pri našem prečastitem gospodu župniku zgodilo. Bog jim bodi milostljiv ter prizanesi njih duši, ako bi še imeli kaj poravnati, mi pa, prijatelji in znanci njegovi ter ostali drugi čitatelji teh vrstic, prosimo Boga za zveličanje duše nas tako na nagloma zapustivšega gospoda ter molimo vsi za nje.

Nam ostalim pa naj bode ta slučaj v vedni spomin na besede našega Gospoda, ki pravi: „Bodite pripravljeni, kajti ne veste ne ure ne dneva, kedaj vas Bog na račun pokliče.“

Dragi Arno, spavaj sladko, počivaj v miru v kraju večnega veselja in prosí Vsegamogočnega za vse tiste, ki se bodo v molitvi Tebe spomnili, prosí, da bi bila srečna naša zadnja ura, da bi se ločili v stanu milosti božje s tega sveta in da bi se enkrat na večne čase skupaj veselili v svetih nebesih.

Ponikva. (Volilen shod.) Pretečeno nedeljo poročal je pri nas drž. in dež. poslanec g. Žičkar o svojem delovanju v državnem in deželnem zboru. Ker pa, kakor znano, ni imel svojim volilcem nobenih uspehov povedati, omejil se je bolj na razlaganje žalostnih in celo sramotilnih razmer v dunajskem parlamentu. Dasi je bilo poročilo po tem takem dokaj suhoparno, poslušalo ga je številno občinstvo ves čas pazljivo, v dokaz, da se tudi zanima za delovanje ali nehanje naših poslancev. Pri tej priliki bodi pohvalno omenjeno, da je bilo med navzočim občinstvom prvokrat več mož kakor žensk, česar se dosedaj o naših Ponkovičanih žal ni moglo reči.

Na tem shodu sprejelo se je enoglasno in priporočalo g. poslancu več važnih resolucij in nujnih prošenj in sicer:

I. G. drž. in dež. poslanec se prosi, naj bi se pri dež. odboru potegoval za to, da se naši zadržani občini nekoliko olajša breme, ktero ima nositi vsled velikega števila ubožcev, (občina mora namreč vsled grehov prejšnjih občinskih odborov oskrbovati nad 50 po največ čisto tujih ubožcev, kateri jo stanejo vsako leto nad 600 gld.)

II. G. poslanec naj se pri slavni vladi zavzame za to, da se morebitna škoda po toči in drugih nezgodah cení precéj, ne pa še le več tednov pozneje, ko se poškodovana polja in vinogradi že obrasejo in se travniki in gozdovi že očistijo in otrebijo, kakor tudi, da se troški cenitve ne odmerjajo tako visoko, kot doslej.

III. Naši poslanci naj delujejo na to, da dobimo kmalu pravično in koristim poljedelcev v resnici odgovarjajočo lovsko postavbo.

IV. Triletno službovanje pri vojakihi naj se zniža na dve leti ter se naj zlasti na potrebe kmeta vojaške oblasti bolj ozirajo.

V. Slav. deželni odbor v Gradcu naj občuje s slovenskimi občinami edino le v slovenskem jeziku.

VI. Vsi naši poslanci naj čim preje izposlujejo, da se ustanovi toliko let zahtevano in potrebno slovensko vseučilišče v Ljubljani in višje sodišče za vse slovenske pokrajine in istrske Hrvate.

VII. Visoko c. kr. železnično ministerstvo kot najvišja nadzorna oblast nad železnicami blagovoli ukreniti in pri vodstvu c. kr. priv. južne železnice izposlovati: da se vsi napisi na postajah od Spielfelda do Trbovelj, od Maribora do Spodnjega Dravograda, od Zidanegamosta do Brežic, od Pragerskega do Središča, od Celja do Velenja, od Poljčan do Konjic, od Spielfelda do Ljutomera ter vsi razglasi, cenovniki in vozni redi napravijo in tiskajo v obeh deželnih jezikih; da se naj kličejo imena vseh postaj na navedenih progah v obeh jezikih; da se naj nastavi povsod na teh progah samo tudi slovenščine zmožni uradniki in sprevedniki.

VIII. Drž. in dež. poslanec vč. g. Žičkarju izrekajo volilci svojo zahvalo na poročilu, ob enem pa obsojajo najstrožje oni govor drž. poslanca Lav. Gregoreca v drž. zboru, v katerem je tako samolastno in ne meneč se za koristi in potrebe slovenskega naroda, zagovarjal predprave nemškega jezika in posredno vsega nemštva.

Po končanem poročilu našega g. poslanca priredilo je naše bralno društvo veselico v proslavo dveh jubilarjev našega presv. cesarja in sv. o. Leva XIII. Omenim naj samo lepega slavnostnega govora č. g. Pintariča in njegovega pevskega zbora, čegar mlada grla so tako lepo popevala naše slovenske pesmi, da so se jim čudili celo naši „atek“ in drugi prvaki, o katerih se nadejamo, da nam v bodoče ostanejo vedno zvesti.

Sv. Andraž v Slov. goricah. Veselica „Bralnega društva“ vršeča se dne 10. m. m., odlikovala se je po izvanredno velikej udeležbi. Odličnih udeležencev smo dočakali mnogo od vseh strani, vzlasti pa iz Ptuj; na čelu naš nevtudljivi rojak g. dr. Jurtela, odvetnik in deželni poslanec, nadalje blag. profesor M. Cilenšek s svojo obitelji, več odvetnikov, učiteljev, odvetniških kandidatov, trgovcev itd. Počastili so društvo odlični gostje od Sv. Benedikta, Sv. Lovrenca, Kapele, Sv. Antona, Sv. Marka, Sv. Ropra, Sv. Trojice itd.

Oficijelni del vršil se je pri naših razmerah v občno zadovoljnost. Domači diletantje dečki in dekleta uprizorili so igro: „Mala pevka“ z vso odločnostjo, za kar so želi splošno pohvalo. Tudi otroci so nastopali prav živahno ter naravno. Ako pomislimo, da si je mladež poleg svojega naporenega dela še to breme naložila, moramo priznati, da jej gre pohvala. Tudi pevci so nastopali v čast društvu. Ker je društvu podaril Janez Bliš 131 vsakovrstnih mičnih partitur, bode mogoče pesni po okusu izbirati. Daritlju pa za tako blag dar lepa hvala!

V društvu deluje se že več let s pravim namenom v posnemo in vspodbudo vsem, ki se tega društva oklenejo in uresničujejo se besede: „Verba docent, exempla trahunt!“ Žalibog! da se ravno takrat za „verbum“ nobena prilika ni nanesla, dasi smo imeli več govornikov v sredini, to preprečilo je slabo vreme in pa preobširnost programa.

Naše društvo se razvija po načelu: „Iz malega raste veliko!“ kar pa nekatera društva nekako pretiravajo. Ker imajo, ali bi vsaj naj imela enaka društva namen širiti lepo pesem ter tudi v duševnemu oziru ljudstvo podkrepiti, presoditi: „Kaj se naj izbere?“ Na vsak način prija v to svrhu narodno blago, torej narodna pesem, ta vzbudi pri ljudstvu zanimanje, to lahko ljudstvo posnema in si jo prisvoji; vse drugo, bodisi beseda, bodisi igra, zbrana naj bo po zahtevah društva. Pač je težko najti iger pripravnih za naše ljudstvo. Resne igre uprizarjajo se še le naj s časoma, v začetku rabimo le „burke!“ Naj bo torej vse, kolikor mogoče razmeram prikladno in korakoma nadaljevano! Idejali ne upomorejo ničesar. Torej temelj in potem še le drugo!

Pomenljivi so tako sigurni obiski sličnih društev za naše ljudstvo, ker ne ojačujejo dru-

štvenih razmer samo v ožjem, ampak ljudstvo vidi, da ima tudi slovenski narod „gospodo“ inteligenco, sicer pa misli, da je gospod le samo Nemec; pojma Nemec in gospod sta pri nekaterih nerazdeljiva pojma liki tihnikoma „lj“. V dokaz evo: Bil sem v nekem mestu (M), slišal sem kupca in prodajalca barantati za konja v slovenskem jeziku. Pristopim po kupu k prodajalcu ter ga nagovorim v slovenskem jeziku, ali dotičnik meneč, to je menda kaki škric, kakor je to že v navadi, odgovori mi v hrapavi nemščini. Da se enakih presodkov naše ljudstvo reši, poleg tega pa še veliko zlahtnega in koristnega stori, bilo bi res prevažno v sedanjih razmerah, da se naša inteligenca malo briga kako naše ljudstvo živi, kako giblje; sama misel, to bi se dalo tako storiti in tako delovati, še ni znak popolnosti. Ljudstvo uvideva vsled probujenja marsikaj in zato bo ureba skrbeti za red in jedinstvo, katera je pri nas Slovencih jako krhka, in to bo gotovo opravek inteligence.

Krenil sem preveč od milih nam gostov, kateri so nas vkljub slabemu vremenu, precejšnje daljavi, počastili, gre jim javna zahvala. Na svidenje še večkrat na andraževskem holmcu; vsakokrat „Dobro došli!“ ki pridejo med nas po geslu: „Bog in narod! Živili!“

Po oficijelnem delu zbrali smo se na vrtu g. J. Rola, kjer smo so po izvrstnej postrežbi dobro imeli, ter marsikatero zapeli menjaje se s ptujskimi pevci, dokler nas ni ločila misel na oddaljenost od doma.

Narodno-gospodarske novice.

Premiranje konj.

Kakor smo že zadnjokrat omenili, vrši se v Žalcu dneva 6. in 7. avgusta t. l. velika slavnost, namreč dne 6. avgusta premovanje konj in dne 7. avgusta konjska dirka. Obedve slavnosti vršita se, kakor je iz sledečih vspeledov razvidno, v proslavo 50letnega vladanja Njega Veličanstva cesarja Franca Jožefa I. Danes omenimo samo še to, da bode tako med premovanjem konj, kakor drugi dan med dirkanjem konj, ter pri obedveh koncertih in plesu svirala vojaška godba.

Ker bode to redka slavnost 50letnega jubileja, vladanja našega ljubljenege vladarja Franca Jožefa I., kolikor moči slovesna in se bode izražala lojalnost in narodnost Slovencev posebno Savinjske doline, želeli je, da se vdeleži veliko naroda iz vseh bližnjih in daljnih krajev, posebno naj bode slovenska inteligenca iz Celja in vseh slovenskih trgov vzgled priprostemu narodu pri vdeležbi lojalne in narodne slavnosti.

Slovesnost vrši se po naslednjih vspeledih.

Dne 6. avgusta. Premiranje konj vsake vrste, kobil z žrebetom, mladih kobil in žrebic srednjetežkega vožnega plemena iz okrajev: Celje, Vransko, Konjice, Laško, Šmarje p. Jelšah, Kozje, Sevnica, Gornjigrad, Slovenji Gradec in Rogatec. Začetek ob 9. uri zjutraj.

Darila v srebru:

a) Za kobile z žrebeti-sesalci:
Državno darilo 150, 100, 90 kron. Deželno darilo 80, 60, 50, 50, 40 kron. Okrajna darila Celje dve po 40 kron, Vransko, Konjice, Laško, Šmarje pri Jelšah dva, Gornjigrad, in g. barona Vaj po 40 kron; Vransko, Konjice, Gornjigrad po 30 kron; Celje, Šmarje p. J., Kozje, Sloven Gradec po 20 kron.

b) Za mlade kobile v 3. in 4. letu:
Državno darilo 100, 80, 60 kron. Deželno darilo 60, 50, 40 kron. Okrajno darilo Celje, Konjice, Šmarje p. J. po 30 kron; Celje Vransko, Konjice, Laško, Šmarje p. J. Gornjigrad in gosp. barona Vaj po 20 kron.

c) Za dveletne žrebice:
Državno darilo 80, 60, 40 kron. Deželno darilo 50, 40, 30 kron. Okrajno darilo Celje, Vransko, Konjice, Laško, Šmarje p. J., Gornjigrad in g. barona Vaj po 20 kron.

d) Za enoletne žrebice:
Državno darilo 60, 40, 30 kron. Deželno darilo 50, 40, 30 kron. Okrajno darilo Celje, Laško, Šmarje p. J. in gosp. barona Vaj po 20 kron; Celje, Vransko, Konjice, Šmarje pri Jelšah in Gornjigrad po 10 kron. Skupaj 2590 kron.

Razven predstojećih daril delile se bodo tudi od strani vis. c. kr. ministerstva za poljedelstvo srebrne državne svetinje in priznalne diplome.

Vsak premiran konj dobi tablico z letno številko premiranja, ki se ima konju obesiti.

Zgoraj navedena okrajna, občinska, hranilniška ali zasebna darila zamorejo se le tistim konjem iz ravno istih okrajev ali občin podeliti, od katerih okrajev so darila.

Pogoji premiranja.

A. Splošna določila.

Vsak premijni prosilec, kateri pride k slavnosti, priznati mora, če je eden njegovih konjev premovan z katerikoli zneskom, da pristopi kot član c. kr. družbi za deželno konjerejo na Štajarskem z letnim doneskom 2 gld., za katere se mu družbeni list „Der Pferdezüchter“ brezplačno pošilja in ima tudi vse pravice kot družbeni član.

Premije se morajo prisojati le takim konjem, ki kažejo resnično lastnosti in posebnosti za vprego ali ježo dotičnega plemena v konjerskem okolišu.

Držalo se bode torej načela: pred vsem je gledati na svrhu, katera se hoče doseči pri konjerejstvu v dotičnem okolišu, t. j. kakršno konjsko pleme bi se naj ondi vzrejalo in redilo. Zato se bode na prvem mestu oziralo na konje, kateri so najbolj sposobni izboljševati konjsko pleme v okolišu; pri enakih razmerah daje se prednost onim konjem, kateri so dokazanega dobrega rodu.

Le taki konji morejo konkurirati za darilo, katerih lastnik dokaže po spričevalu, napisanem od županstva, da je konj njegova lastnina že najmanj eno leto.

Razven pri starih kobilah z žrebeti, mora se dokazati od vsakega konja, da mu je oča državen ali licenciran žrebec ali lasten domač žrebec.

Nič ne dene, če je dobil konj v prejšnjih letih že enkrat ali večkrat premijo. Zamore jo dobiti sedaj zopet.

Razstavi jeden posestnik več kot dva konja jedne vrste, smatra se kot skupna razstava in bode odlikovan z jedno od komisije priznano denarno ali častno nagrado.

B. Posebna določila.

Zastran premiranja posameznih konjskih vrst velja sledeče:

Kobile z žrebeti.

Kobilam z žrebeti noriškega in težkega voznjega plemena prisodi se premija od četrtega, onim domačega plemena od petega leta naprej brez vsakršnega omejenja na starost, in sicer toliko časa, kot so zdrave, krepko in dobro oskrbljene in imajo lastnosti dobre plemenske kobile, ter imajo seboj ugajajočega žrebesesalčka ali odstavljenega žrebe. Vendar se bode oziralo pri enakih lastnostih na mlajše kobile in se daje prednost onim, ki so prinesle lepa žrebeta in tako dokazale, da so dobre za pleme.

Premija se sme prisoditi le, če se dokaže s postavnim ubrejitevskim spričalom, da je oča žrebetu državen ali licenciran žrebec ali pa žrebec, ki je bil od posestnika doma vzrejen.

Mlade kobile.

Štiriletne kobile mrzlokrvnega in petletne kobile domačega plemena bodo premirane le, če je dokazano s postavnim ubrejitevskim spričalom, da jih je ubrejel državen, licenciran ali lasten domač žrebec. Triletne kobile mrzlokrvnega plemena pa smejo biti ubrejene po takih žrebcih, kakor je zgoraj navedeno.

Žrebice.

Eno- in dveletne žrebice morejo biti premirane, če jih je posestnik dobro vzredil in obljubuje ugoden razvitek in daljšo dobro rast tako, da bodo kedaj dobre plemenske kobile.

Žrebci in žrebeta se ne bodo premirali.

C. Izvršilne določbe.

Pri letošnjem konjskem premovanju v I. (norškem) plemenskem okolišu napravile se bodo v namen razpregleda za čisto pleme, okrajno kobilne-vpisne knjige. Vsak posestnik, kateri ima svojo kobilo vpisano, dobi potrdilni list in ima pravico z deželno žgano znamko zaznamovati.

Vse knjižno vpisane kobile se morajo v prihodnjem letu premijski-komisiji predpeljati in mora posestnik vsako premenjenje kakor: premena posestva, odbrejenje, zamenja itd. nezamudljivo pri svojem okrajnem zastopu naznaniti.

Posestniki živalij premiranih z državnimi darili dobijo vrhu premije v denarjih še potrdilo, v katerem je popisan premirani konj.

Konjerejci, ki se odpovejo premiji v denarji, dobijo potrdilo, v katerem se omenja odpoved in priznalni diplom.

V slučajih, ko bi ne bilo dosti premiranja vrednih konj jedne vrste, morejo se prenesti premije namenjene jedni vrsti na drugo ali pa na drug konjerejski okoliš.

Premije v denarjih razdeliti med dva ali več premiranja vrednih konj ni dovoljeno.

Vsak posestnik, čegar konj je bil premiran z državno premijo, podpiše pobotnico, da se zaveže, da obdrži po prijetju premije premirano žival vsaj dve leti. Ako se temu izneveri, dolžen je vrniti premijo brez ugovora.

Premije pa mu ni treba vrniti, ako dokaže, da se je nesreča zgodila, ali da žival slabo raste, ali da ni za pleme. Ta določba velja tudi za posestnike okraja Voitsberg, katerih kobile z žrebetom so bile v zlatu premirane.

Zoper razsodbo razsodnikov ni pritožbe.

D. Oprava konjska.

Kobile in dveletne žrebice pripeljejo se na uzdih, za enoletne žrebice zadostuje dobra knaftra.

V poseben pozor.

Po § 8 postave dne 29. februarja 1880, katera zadeva obrambo in odstranjenje nalezljivih živinskih bolezni, drž. zak. dne 14. aprila 1880, XIV. kom. št. 35, se morajo prinesiti tudi za konje, kateri se priženejo na premiranje, živinski potni listi.

Zategadelj mora imeti vsak, kateri hoče gnati konje in žrebeta k premiranju, po postavi napravljen živinski potni list od občinskega predstojništva, da se more izkazati z istim.

Predpeljava konjev.

Predpeljava konj se začne točno ob 9. uri zjutraj.

Državni in licencirani domači žrebci, določeni v predpeljavo, se bodo pregledali pred začetkom klasificiranja — torej morajo biti ob 8. uri na prostoru premiranja.

Od pričetka predpeljavanja in do sklepa premovanja ne sme nijeden konj njemu odkazana razstavnega prostora zapustiti, ker se mu vsled prestopka tega odkaza premija odvzame. Dne 7. avgusta 1898.

Jubilejska dirka ob polu 3. uri popoldne.

I. Pričetna dirka: 300 kron, darilo vis. c. kr. poljedeljskega ministerstva. Za 3 do 5letne kobile in žrebce III. štirskega konjerejskega okoliša (savinjsko pleme). Posestnik mora dokazati, da je njegov konj istinito savinjskega plemena. Enovprežno, daljava 2000 metrov. 100 kron prvemu, 80 kron drugemu, 60 kron tretjemu, 40 kron četrtemu in 20 kron petemu. Vloga 4 krone z zgubo vloge. Da se dirka vrši, treba je najmanj šest oglašil.

II. Plemenska dirka: 300 kron, od teh 100 kron od vis. c. kr. poljedeljskega ministerstva in 200 kron od vis. štirskega dež. odbora. Za triletne in starejše kobile in lic. žrebce, o katerih se dokaže, da so istinito savinjskega plemena. (III. štirskega konjerejskega okoliša). Enovprežno, daljava 2000 metrov. 100 kron prvemu, 80 kron drugemu, 60 kron tretjemu, 40 kron četrtemu in 20 kron petemu. Vloga 4 krone z zgubo vloge. Da se dirka vrši, treba je najmanj šest oglašil.

III. Glavna dirka: 600 kron, od teh 400 kron od dunajskega dirkarskega društva in 200 kron od badenskega dirkarskega društva. Za konje vseh dežel in vsake starosti.

Konji, koji še niso dirkali ali pa pri kateri javni dirki v času po 1. januarju 1894 naprej za jeden kilometer po dve minuti ali več potrebovali, postavijo se pri startu, za vsako boljše sekundo pa po 15 metrov nazaj.

Enovprežno, daljava 2000 metrov. 350 kron prvemu, 150 kron drugemu, 100 kron tretjemu. Vloge 10 kron z zgubo vloge. Da se dirka vrši, treba je najmanj pet oglašil.

Rok za oglasila do 6. avgusta t. l. ob 6. uri zvečer. Poznejša oglasila sprejemajo se s podvojeno vlogo do 12. ure popoldne dne 7. avgusta 1898.

Pri dirki veljajo pravila in glede glavne dirke tudi rekordne določbe dunajskega dirkarskega društva.

Koledar.

Petek (5.) Marija D. Snežnica. — Sobota (6.) Spremen. Gospoda na gori. — Nedelja (7.) 10. pobinkošna. Kajetan, sp. — Ponedeljek (8.) Cirjak, m. — Torek (9.) Roman, m.; Domcijan, škof. — Sreda (10.) Lovrenc, m.; Hugon, škof. — Četrtek (11.) Krištof, m.; Suzana, d. — Zadnji krajec dne 9. ob 7. uri 18. min. zjutraj.

Sejmi.

Dne 10. avgusta v Lučah, Radgoni, Podčetrtku, Imenem, Slovengradcu, Celju, St. Lovrencu na Dravskem polju, Brežicah. Dne 11. avg. v Turniščah. Dne 12. avg. v Veržaju, St. Juriju v Slov. goricah in v St. Lenartu v Slov. goricah.

Loterijske številke.

Trst 30. julija 1898:	14, 33, 85, 23, 17
Linc " " "	17, 86, 48, 23, 36

Listnica uredništva.

Gosp. Iv. Dimnik v Trbovljah.

Potrujemo, da niste Vi pisali zadnjega dopisa v „Dmovini“ in da niste v nikaki zvezi z istim.

Naznanilo.

Lastnik graščine Stari Ribnik na Hrvaškem bo od svoje graščine, ki je 1 uro od Metlike oddaljena in dve uri od Karlovca, na drobno razprodal kacic 1200 oralov zemlje.

Ta graščina ima plodovit svet. Kupijo se po ceni lahko njive, hoste in travniki ter tako naseli veliko kmečkih rodbin. Lesa je dosti in žaga blizu. Pobištva se z malim denarjem napravijo. Kraj je lepa ravan, zemljišča imajo globoki svet in so doslej še bila malo izrabljena. Voda Kolpa teče mej temi zemljišči. Sadno drevje raste bujno na teh zemljiščih.

Slovenci, ki hočete dobre domačije, posezite po teh zemljiščih. Ne bo se tako hitro tako lepa prilika ponudila!

Dninarjev je dosti dobiti 30 do 40 kr. na dan, brez hrane.

Dogovori se lahko plačilo kupov po letih proti zavarovanju.

Podrobna pojasnila poda oskrbnistvo graščine

Stari Ribnik pri Metliki.

Št. 20122/98

RAZGLAS.

V Gizela-bolnišnici v Celju izpraznilo se je mesto sekundarnega zdravnika.

Za to poslovanje odmerjena je letna nagrada 400 gld. (štiristo goldinarjev), koje izplačuje v mesečnih obrokih oskrbnistvo bolnišnice v Celju, prosto stanovanje in hrana po I. razr. v zavodu. Ni pa dovoljeno oddati odmerjenega mu stanovanja v zavodu.

Prosilci za to mesto, ki morajo biti doktorji vsega zdravilstva, vložijo naj svoje primerno opremljene prošnje, v kojih imajo tudi dokazati znanje obeh deželnih jezikov, in sicer, ako so že nameščeni, tedaj potom predstujoče oblasti, sicer pa naravnost pri podpisnem dež. odboru, in sicer najpozneje do 15. avgusta 1898.

Pri drugače enakih razmerah dobé prednost prosilci, ki lahko dokažejo službovanje v kateri bolnišnici.

V Gradcu, dne 27. julija 1898.

Od štajerskega deželnega odbora.

500 lès za sušenje hmelja
v popolno dobrem stanu prodaja
baron Bruck v Celju. 3—1

Učeneza, ki je dovršil meščansko šolo ali pa par razredov kake srednje šole, sprejme takoj v uk trgovina
Dragotin Hribar-ja v Celji.

J Martin Ropas

c. kr. priv. izdelovatelj glasovirov
v Celji, Ljubljanska cesta.

Lastnik mnogih diplom, svetinj in dveh c. kr. privilegij. Izdeluje glasovire z dunajsko in pariško dvojno ponavljalno mehaniko, s svojo najnovejšo iznajdbo dvojnih odmevnikov ter z zvezo, podobno telefonu.

Priporoča svoje lastne proizvode po izvanredno nizkih cenah.

(45) 12

Zahvala.

V mojem in ostalih žalujočih imenu izrekam povodom smrti nepozabnega nam so-proga, oziroma milo-blagega nam očeta

Jožefa Krajnc

bivšega župana, 54letnega organista in 40letnega cerkvenega ključarja v Črešnjicah

kteri je dne 11. julija previden se sv. zakramenti po trudopolnem življenji mirno v Gospodu zaspal, tem potom vsem prijateljem in znancom umrlega, vsem domačim in nebrojim sosednjim faranom, ki so se pogreba udeležili, presrečno zahvalo.

Prav posebno naj bo tukaj najtoplejša zahvala izrečena preč. gg. župnikom: Alojziju Kos za v Kristusu tolažilni, srce pretresajoči govor, in Jakobu Merc, oba za časa „očeta Krajnc“ bivša župnika v Črešnjicah; domačemu blagemu župniku preč. g. Ogrizek-u, frankolskemu č. g. provizorju Jakobu Palir, in dobrotniku mnogozaslužnemu g. nadučitelju Filipu Koderman na Frankolovem.

Ranji bodi priporočen v pobožen spomin.

Zibika, dne 25. julija 1898.

(222)

Jožef Krajnc, župnik.

Prisrčno zahvalo

izrekava podpisana tem potom slavni domači ces. kr. priv. avstrijski zavarovalni družbi „Dunav“ na Dunaji, kakor tudi gospodu komisarju Anton Kuharju iz Celja za tako hitro in pošteno izplačilo, katero sva prejela za pogorelo pohištvo.

Priporočava vsem posestnikom to pošteno družbo „Dunav“ v zavarovanje.

Celje, dne 31. julija 1898.

(230)

Ivan in Ana Radej.

Zahvala.

Dne 29. junija blagoslovila se je kapelica sv. Ane na mojem gričku v spomin papeževega in cesarjevega jubileja ter v spomin žalostne in nesrečne smrti mojega očeta. Da se je pa ta slavnost tako lepo vršila, dolžan sem prisrčno zahvaliti č. g. župnika A. G., ki so kapelico blagoslovili ter razložili z gniljivimi besedami nje pomen. Istotako izrekam tudi hvalo gg. nadučitelju in učitelju, ki sta se s šolsko mladino potrudila na hribček ter ondi tako ganljivo zapela slavnostno pesem. Zahvalim nadalje tudi bl. gospo nadučiteljevo za krasno pregrinjalo (antependij) kapelici, načelnika godbe g. Dolinarja ter njegova brata, kakor sploh celo godbo za njen trud pri slavnosti. Navedenim, kakor sploh vsem udeležencem od blizu in daleč še enkrat: srčna Vam hvala!

Peter Karničnik

(225)

veleposestnik pri M. D. v Puščavi.

Prodajam krasno posestvo

zbok smrti za 1400 glđ. Isto obsega okolo 3 orale, mnogo sadnega drevja, vinograd, travnik, polje, gozd kakor tudi zidano gospodarsko poslopje s stanovanjem za viničarja in vili podobno hišo, ki obstoji iz kleti, jedilne shrambe, kuhinje, 2 sob in balkona, od koder je se nudi prekrasni razgled. Posestvo je pri St. Lovrencu nad Prožinom, hišna številica 15 in 66, oddaljeno 20 minut pešhoje od postaje Štorč.

Poizveduje se lahko v nedeljo, dne 7. in v ponedeljek 8. avgusta t. l. istotam, ali pri občinskem tajniku g. Simonu Gajšek, ali pri lastniku g. M. Sprenger, Gradec, Albrechtsgasse št. 8. (229)

Pozor! Novi, fini, dobri **svinčniki** Pozor!

„Družbe sv. Cirila in Metoda“.

Z načelom, da kar se zalaga pod imenom dične naše družbe — mora biti najboljša kakovosti, da se obdrži in ostane v trajni rabi, založil sem s privoljenjem slavnega vodstva nove, fine svinčnike v korist „Družbe sv. Cirila in Metoda“, izdelane od prve svetovne firme te stroke: L. C. Hardtmuth na Dunaju.

Da se udomačijo ti novi, edino dobri svinčniki v vsaki narodni hiši, po pisarnah in šolah in da se moje dobro blago ne zamenja s kakimi slabimi izdelki, izdanimi na ime družbe, zato

zahtevajte, kupujte in

v lastno korist rabite

le svinčnike, ki imajo poleg družbenega imena utisnjeno tudi tovarniško znamko

L. C. Hardtmuth.

Moje blago je prima-blago. Le k prima-blagu priutisne firma L. C. Hardtmuth svojo znamko.

Cena svinčnikom je po 1, 2, 3, 4 in 7 kr. kom.; v dvanaestorih ceneje, prekupovalcem rabat. Zalaga in prodaja

Ivan Bonač

trgovina s papirjem in šolskimi potrebščinami v Ljubljani. Založnik priznanih najlepših slovenskih razglednih dopisnic v korist „Družbe sv. Cirila in Metoda“ s podobo nje prvomestnika veleč. gosp. Tomo Zupana.

Cena za komad 5 kr., 100 komadov 4 glđ. franko.

Prevzamem naročila za izdelovanje razglednih dopisnic v eni ali več barvah. Prosim, da se mi iz vseh krajev slovenske zemlje, kjer še nimam zveze, pošlje po 10 razglednih dopisnic proti takojšnji odškodnini. (196) 6—4

Slovenci in Slovenke!

Prava kava družbe sv. Cirila in Metoda, katero dobite v vsaki prodajalnici, daje najboljši okus in lepo barvo črni ali mlečni kavi, ako jo k isti rabite.

Zahtevajte torej le povsod to izborno domačo kavo.

Glavni zalagatelj: Ivan Jebačin
(193) 10—7 Ljubljana.

Gospodarski opravnik ali pristav

išče službo. Isti je marljiv, pošten in trezen mladenič, ter absoluten kmetijski šole. Spričevalo prav dobro. Ponudbe pod: A. P. Krško. (215) 2—2

Posestvo na prodaj

na okrajni cesti Dolič-Vitanje, obsežajoče nad 20 oralov dobrega zemljišča, gostilna in trafika. Cena 3000 glđ. — Več pove

Franc Pejvonik

(216) 3—2

pošta M. Sline.

Hiša nova, davka prosta, v Brežicah št. 114, je za stalno ceno 4200 glđ. na prodaj. Hiša obstoji iz 3 sob, 1 shrambe in 2 sob pod streho, 1 kuhinje, zaprti hodniki, pod celo dolžino hiše so kleti, 2 živinska in 1 svinski hlev, prostrano dvorišče, vrt, pašnik, z mnogim sadnim drevjem, jako lepa zračna lega, nasproti sv. Roka cerkve — Več se izve pri lastniku hiše

Jožefu Dežen-u

(213) 3—3

Brežice št. 114.

Uljudnej pozornosti posebno priporočeno!

V vsakem poštno-oddajnem okraji, v vsakej fari in po potrebi in želji tudi v vsakej občini, nastavi se razumna, delavna in zanesljiva oseba kot **zaupni mož in posredovalec**

z ozira-vrednim postranskim zaslužkom, ki se vedno množi in mnoga leta traja, od nekega, čez trideset let obstoječega domačega denarnega podjetja, priznane zanesljivosti in prve vrste. Pismene ponudbe pod „20.298“, Gradec, poste restante.

PES

10 tednov star, leonberške pasme, rumeno rujava barve, kocast, zginil je v nedeljo v jutro 31. julija iz posestva Livada (Gaberje). Kdor ga nazaj prinese dobi primerno nagrado.

(224)

Dr. Ivan Dečko.

Učenec

iz boljše hiše in z dobrim šolskim spričevalom se takoj sprejme v trgovino mešanega blaga pri

(227) 2—1

S. F. Schalku v Sevnici.

Morie Rauch

steklar v Celji, Rotovška ulica št. 4.

Priporoča sl. občinstvu steklene črke v raznovrstnih barvah, kakor: črne, bele, emajlirane, zlate in srebrne, jako pripravne za napise pri trdkah in reklamah; prav lepe in cene. — Gostilnam posebne izjemne cene pri vrčih, steklenicah, kupicah, krožnikih, skledah itd. iz porcelana ali kamenine. Prevzame vsakovrstna steklarska dela, kakor: šipe pri hišnih in cerkvenih oknih, strehah itd. po neverjetno nizkih cenah Razpošija steklo, porcelan, ogledala, podobice, svetilnice itd. kakor tudi olinate barve za takojšnje rabo, ki se brzo posuše.

Na razpolago ima tudi najlepši blesteči povlak, brunolin in vse vrste lakov. Prosim, da se prepričate z naklonjenim mi obiskom

(221) 6—2

M. Rauch.

Za vinogradnike zelo koristna je knjižica:

„Peronospora ali strupena rosa“

ki v lahko umljivem jeziku na drobno razpravlja o navedeni trtni bolezni ter o načinu, kako se je iste mogoče iznebiti. Delce se dobi pri pisatelju Anton Kosi-ju, učitelju in posestniku v Središču (Stajersko) za majhni znesek 12 kr. (s poštnino vred.)

Vinogradniki, omislite to knjižico svojim viničarjem; korist bode le Vaša! (120) 10

Svoji k svojim!

Ludovik Smole

trgovec v Sevnici

naznanja, da se pri njem prodaja **železnina in nagrobni križi** najboljše vrste

in pa (206) 3—3

garantirane kose

špecerija, usnje in glaževina po fabriških cenah in ceneje kot povsod drugod. Kupuje vse deželne pridelke po najvišjih cenah ter skupljuje jajca v vsaki množini po najboljši ceni.

Priporoča se za mnogobrojen obisk, zagotavljam solidno in dobro postrežbo.

Ludovik Smole.

Svoji k svojim!

Dr. Alojzij Praunseis

celjski okrožni zdravnik

naznanja, da se je povrnil domu in da ordinuje, kakor poprej vsak dan od 8. do 12. ure dopoldne in od 2. do 4. ure popoldne v Celji, Ringstrasse št. 9.

Ekonom

ki razume samostojno voditi gospodarstvo, je trezen in zanesljiv ter jednega

vinorejca

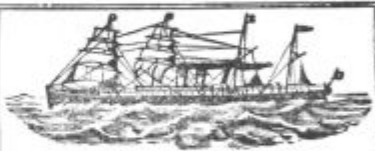
ki se razume pri ameriškanih trtah, sprejme takoj tvrdka M. Gavrilović sinovi, Petrinja, Hrvatsko. (217) 2—2

Voznje karte in tovarni listi

(160) 42

v

Ameriko.

Kralj. belgijski poštni parnik Red Star Linie iz Antverpna naravnost v **Novi Jork in Filadelfijo.**

Koncesijovana od visoke c. kr. avstrijske vlade. Pojasnila daje radovoljno koncesijovana potovalna pisarna

E. Schmarda

v Ljubljani, Marje Terezije cesta št. 4, (prilije na levo).

Vinko Čamernik

kamnoseška in podobarska obrt v Ljubljani

nasproti mestne elektrarne.

Priporoča se častiti duhovščini v izvršitev umetnih in kamnoseških del kakor: altarjev, prižnic, obhajilnih miz, krstnih in kropilnih kamnov

priporoča svojo veliko zalogo vsakovrstnih grobnih spomenikov iz raznih marmorjev in granitov. Izvršuje

kompletne rodbinske rakve in spomenike.

Strugarnica marmorja z električno silo.

Obrise in proračune na zahtevanje zastonj in franko!

